

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ŘÍJEN 2002

*Sola Scriptura - Jedině Pismo
Solus Christus - Jedině Kristus
Soli Deo Gloria - Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia - Jedině Milostí
Sola Fide - Jedině Vírou*

OBSAH

Ne vše, co se blýská, je zlato	1
Trendy dnešní doby	2
Existuje Ďábel?	5
Boží soud	5
Lhostejné kněžstvo	6
Jak jsou na tom naše církve?	8
Nedůživé ovce	9
Boží a lidská účast na spasení	16
Za koho Ježíš Kristus zemřel?	20
Abrahamovo potomstvo	21
Základy tří teologií	29
Pekelný spor	33
Přemýšlet se nevyplácí	36
Byla smrt před hříchem?	38
Úvaha nad časem	42
Klesá rychlost světla?	43
Sedm modelů pro vztah vědy a víry	44
Naučil jsem se...	45
Napsali jste nám	46

NE VŠE, CO SE BLÝSKÁ, JE ZLATO

Jednoho dne, při přecházení ulice, porazilo auto úspěšného podnikatele. Ten na místě zemřel. Jeho duše přišla do nebe a u perlové brány byla přivítána samotným sv. Petrem.

„Vítám tě v nebi“, řekl sv. Petr. „Dříve než se u nás zabydlíš, musíme vyřešit jeden menší problém. Podívej se, zní to divně, ale ještě nikdy jsme neměli u nebeské brány tak úspěšného podnikatele a nejsem si zrovna jistý, zda budeš spokojen“.

„To není žádný problém, nech mě vejít“, odpověděl podnikatel. „Dobrá, rád bych to udělal, ale i pro mne platí vyšší nařízení. Uděláme to následovně. Strávíš jeden den v pekle, jeden den s námi a potom se rozhodneš, kde budeš trávit věčnost“. „Myslím, že už jsem se rozhodl. Chci zůstat v nebi“, řekl podnikatel.

„Je mi líto, ale máme pravidla...“ A tak sv. Petr doprovodil podnikatele k výtahu a poslal jej do pekla.

Dveře výtahu se otevřely a podnikatel vystoupil. Před ním bylo nádherné golfové hřiště. Nedaleko uviděl klub a kolem postávali bývalí přátelé, všichni společensky dokonale oblečení a aradostně zdravili svého přítele. Srdečně se vítali, radostně objímali a vzpomínali na staré dobré časy. Pak si zahráli golf a večer se sešli u skvělé večeře v privátním klubu, kde se podávaly bifteky

Logika je dobrý sluha, ale zlý pán

2 ZÁPAS O DUŠI

a grilované langusty. Po skvělé večeři si vyprávěli vtipy a tančili s krásnými ženami. Během večírku byl podnikatel představen i pánu pekla, Ďáblovi. Byl to skvělý chlapík. Podnikatel se výtečně bavil. Ani se nenadál a byl čas se rozloučit. Se všemi si podal ruku a když nastupoval do výtahu, všichni mu mávali.

Dveře výtahu se otevřely u perlové brány a tam podnikatele očekával sv. Petr. Přivítal jej slovy: „Teď je čas, abys strávil den s námi“.

Dalších čtyřiaadvacet hodin pobýval podnikatel mezi obláčky, brnkal s ostatními na harfu a zpíval. Docela dobře se bavil. Den příjemně a rychle uběhl. A byl tu opět sv. Petr. „Tak co, strávil jsi den v pekle, den v nebi. Teď se musíš rozhodnout. Vyber si s konečnou platností, kde budeš trávit věčnost“. Podnikatel se na okamžik zamyslel, nadechl se a odpověděl. „Víš, nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel. Co chci říci, v nebi bylo opravdu krásně, ale myslím si, že mezi kamarády je to přece jenom zajímavější“.

Po těchto slovech sv. Petr doprovodil podnikatele k výtahu a ten sjel zpět dolů. Sotva se otevřely dveře, byla před ním pustina plná dýmu, zápachu a odpadků. Uviděl přátele v ohavných cárech, kteří unaveně sbírali odpadky do pytlů a prohrabovali smetiště. K podnikateli přistoupil i sám Ďábel a beze slova jej objal kolem ramen. „Tomu nerozumím“, kótkal podnikatel. „Včera jsem tu s vámi hrál golf, vychutnával velkolepou recepci, se všemi jsem si tak skvěle rozuměl... bylo to prostě báječné! A teď? Všichni moji přátelé se plahočí na tomto hrozném smetišti. To je příšerné!“ Ďábel na podnikatele upřel své oči, pousmál se a řekl, „včera jsme dělali nábor, dnes jsi jeden z nás“.

– *Internetový folklór, upravila kas* –

**Síla pravdy vyzbrojená světlem
poznání je nepřemožitelná.**

– (J. A. Komenský) –

TRENDY DNEŠNÍ DOBY

a skutečnost pravdivého Božího Slova

Uvádíme několik zajímavých myšlenek z článku v deníku Los Angeles Times o tom, jak z kazatelen vymizelo kázání o pekle.

Bill Faris věří v peklo, věří v to hrozné podsvětí, kde rtuť teploměru neustále ukazuje vysoké teploty a kde hříšníci v nevyslovitelných mukách na věky trpí. Ale z jeho kázání v kalifornském evangelikálním sboru v Orange County byste to nikdy nepoznali. Nikdy se totiž tohoto tématu nedotýká; stádo jeho oveček o něj projevuje jen pramály zájem. „Už to není populární,“ říká Faris, pastor Crown Valley Vineyard Christian Fellowship. Peklo je ze sborů po celé Americe odstraněno, protože duchovní se sami stále více nacházejí v rozpacích, když mají kázat o křesťanské spáse ztracených duší.

Násilí a muka, která Dante vyličil ve svém „Pekle“ a která na svých plátnech před staletími vyobrazil Hieronymus Bosch, se stala pro většinu hlavních křesťanských denominací nábožensko-kulturními pozůstatky tradic, příběhem, který v srdcích pravidelných návštěvníků kostelů ztratil svůj význam.

V církvích došlo k obratu od zaměření se na to, jaká nás čeká budoucnost v dalším životě k otázce: „Jaká je hodnota života, který nyní vedeme?“ prohlásil Harvey Cox ml., významný spisovatel, religionista historik a profesor Harvard Divinity School. „Týden co týden můžete vysedávat v modlitebnách celé řady církví a budete se divit, pokud někde zaslechnete byť jen zmínku o hříchu a pekle. To, že peklo přestalo být aktuální, poukazuje na to, jak sekulární společnost, která povyšuje individualismus nad autoritu a lidskou duši nad mravní hodnoty, ovlivnila klíčové části křesťanské teologie. Nárůst psychologie, poradenství, rozšíření filosofie existencialismu a konzumní kultury vyhlily na peklo svá vědra vody.“

Sklony bagatelizovat zatracení se v posledních letech vyvinuly jako nede-nominační bohoslužby a chvály. Důraz je kladen na každodenní aktivity jako jsou výchova dětí a úspěch v zaměstnání. Rychle se rozšířily a oddanost věrouce začala upadat. „To je právě to, co je tak negativní,“ řekl Bruce Shelley, docent církevní historie na Denver-ském teologickém semináři. „Dnešní církve jsou pod obrovským tlakem, aby byly konzumně orientované. Cítí potřebu něco poskytovat, místo toho, aby něco vyžadovaly.“

Výzkum veřejného mínění, který v roce 1998 provedla skupina Barna Research a společnost Ventura, která se zabývá křesťanskými trendy po celých Spojených státech, zjistila, že časté střídání sborů se stalo životním stylem věřících. Jeden ze sedmi dospělých mění denominaci každý rok, jeden ze šesti pravidelně střídá sbory. Tato přelétavost napomohla vzniku takzvaných megacírkví – evangelikálních sborů s více než 2000 členy, které v neformálním duchu zaměřují vyučování Písma za sociální a rekreační programy. Tyto megacírkev si běžně platí průzkumy trhu, které mají za úkol zjistit, co přitahuje lidi na bohoslužby a jak si je udržet. „Církev od učení o hříchu a pekle upustily právě tehdy, kdy se populární evangelismus pustil do tržních analýz,“ prohlásil Martin Marty, bývalý profesor náboženství a kultury na University of Chicago Divinity School. „Když církev provádějí tržní analýzy jednotlivců, slyší: Chtěl bych lepší místo na parkování, kratší bohoslužby, více chval, chci slyšet kytary...“

Avšak peklo z myslí lidí zdaleka nevmizelo. Gallupův průzkum veřejného mínění mezi dospělými po celých Spojených státech v květnu roku 2001 zjistil, že 71% lidí v peklo věří, jen o něm nechťejí slyšet.

Pokud se podíváte například na internetovou stránku, vedenou sborem Lake Forest's Saddleback Church, jehož hlavní pastor, Rick Warren, tvrdí,

že biblické učení o pekle je vodítkem pro jeho bohoslužbu, a projdete si seznam kázání, která jsou v nabídce, najdete tam kázání o potratech, o závislostech a o ambicích. O smíchu, o vůdcovství a lásce, o válkách, zaměstnání a o starostech. Celkem více než 350 témat, ale ani jedno o pekle.

Peklo je pouze výjimečným konverzačním předmětem dokonce i v některých takzvaných obrozených sborech. Jejich členové věří v peklo, ale současně také věří tomu, že osobní rozhodnutí přijmout Krista jim zajistilo jednosměrnou jízdenku opačným směrem. „Když máte skupinu znovuzrozených lidí, tak přece nejdou do pekla,“ říká Bob Anderson, 51 letý právník, který navštěvuje evangelikální sbor ve Fullertonu. „Proč o tom tedy mluvit?“

Také tradiční církve vytlačily peklo na okraj. První katechismus Americké presbyteriánské církve, který před několika lety vešel v platnost, zmiňuje peklo jen jednou. George Hunsinger, profesor na Princetonském teologickém semináři a hlavní autor katechismu, by byl rád, kdyby tento dokument hovořil o pekle zřetelněji a „aby odpovídajícím způsobem mluvil o Božím soudu“. Ale výbor tento návrh bez větší debaty zamítl. „To, že církev nechťejí zaujmout nepopulární postoj, je jejich zásadní selhání,“ prohlásil Hunsinger. Dříve bylo na peklo pohlíženo jako na doslovně geografické místo, nyní je vnímáno především jako stav duše.

V roce 1999 vyvolal v tisku rozruch papež Jan Pavel II., když prohlásil, že peklo by mělo být chápáno ne jako ohnivě podsvětí, ale jako „stav těch, kteří se svévolně a definitivně oddělují od Boha, jakožto zdroje veškerého života a dobra“. Ačkoliv takové prohlášení vypadalo jako odchylka od církevních dogmat, papežova slova nejsou ničím novým. Římskokatolická církev odstoupila v rámci modernizace církevního učení v roce 1960 na druhém vatikánském koncilu od svého pohledu na peklo jako na gotickou mučírnu. Nový

4 ZÁPAS O DUŠI

katechismus vydaný v roce 1994 používá jemnější jazyk a zdůrazňuje, že hlavním trestem pekla je oddělení člověka od Boha.

„Jestliže odstraníme peklo jako hrozbu, pak se všechno změní,“ prohlásil profesor Marty z University of Chicago. Kdo pak bude chodit ke zpovědi? Bývaly časy, kdy katolické kostely měly 16 zpovědnic a lidé před nimi stávali dlouhé fronty. Dnes by kostelům úplně postačila jedna.

To, jak význam pekla neustále upadá, můžeme spatřit i ve změněném postoji reverenda Billyho Grahama, který ve čtyřicátých letech vystupoval jako kazatel dštící ohněm a sirou. Jeho líčení pekla bylo jednoznačné a nepřijemně adresované nekajícím se hříšníkům. Graham nepopírá, že peklo existuje, ale uvažuje o tom, co to vlastně je. „...Věřím, že podstatou pekla je oddělení od Boha a pak prožíváme peklo jak v tomto životě, tak i v tom, který je teprve před námi...“ řekl Graham redaktorovi při jednom rozhovoru v roce 1991. „Ale abych popisoval peklo v sytých barvách jako jsem to dělal před třiceti nebo čtyřiceti lety, myslím si, že to bych neměl dělat... skutečně nevím, jestli je v pekle oheň, nebo ne.“

Světská i církevní historie pekla je dlouhá a spletitá. Je produktem vyvíjejícího se náboženství a proto se formovala a byla tvořena literaturou, uměním a lidovou kulturou. Kořeny pekla jsou neoddelitelně spjaty s podsvětím řecké mytologie a hebrejským starověkým pojetím Šeolu – místy, kde přebývali mrtví a to jak dobří tak i ti zlí. Když prvotní křesťané naplnili význam pekla značným strachem, stalo se peklo ještě hrozivějším. Bible cituje Ježíše, který popisuje peklo jako „vnější temnoty“ stravované „věčným ohněm.“ Kniha Zjevení připomíná, že hříšníci budou „vhozeni do ohnivého jezera.“ Matoušovo evangelium podává obraz místa, kde bude „pláč a skřípění zubů“. Ve středověku a během renezanace bylo v myslích lidí peklo pevně spojeno s obra-

zem strašného utrpení. Dante napsal, že uvnitř sedmého kruhu pekla teče „řeka krve“, ve které se vaří každý, kdo násilím ubližuje druhému. Bosch vyobrazil obnažené duše požírané tvorem podobajícím se ptáku, nabodávané kopím a mučené pololidskými démony. Pro církve se strach z pekla stal barvitým a efektivním nástrojem varování o následcích hříšného života bez Boha.

Vědecké objevy a evropské osvícenství v následujících stoletích tuto představu o pekle rozbily a podkopaly strach ze všech nadpřirozených jevů a kladly otázku, jak může být milosrdný Bůh tak krutý? Uprostřed tohoto uvažování se vyvinuly příjemnější teorie: Duše, které by se do nebe nedostaly, prostě přestanou existovat. Peklo je jen dočasným stavem předcházejícím nebe. Každý přijde do nebe. „Jak může být něco tak úžasného, jako je vykoupení, založeno na strachu?“ kladl si otázku otec Wilfredo Benitez z Canterbury Episkopální církve v Garden Grove. Benitez, jako mladý kazatel, varoval nevěřící, že budou v Satanově doupci spalováni pekelnými plameny. Později od toho upustil. „Cožpak můžeme nabízet dar podávaný na špičce meče? To je přece úplný nesmysl a šílenství.“

Reverend Robert H. Schuller je snad více než kterýkoliv jiný kazatel oprávněn k tomu, aby dal vzniknout hnutí, které by odstranilo peklo, jež znepokojuje lidské svědomí. Schuller je dalším, kdo věří v pojetí pekla jako věčného oddělení od Boha a přechází k literární „teologii“, která zdůrazňuje „Jen na mě záleží, jaké to bude!“ nebo „Nechci, aby se lidé stali křesťany jen proto, aby unikli peklu“. Prohlásil: „Proč strašit lidi Boží holí, když k rozhodnutí o jejich osudu stačí zamávat návnadou?“ Schuller zdůrazňuje individuální úspěch věřících.

Americký protestantský kazatel z Bellflower, Ray Comfort, právě naopak svírá v ruce hůl a neváhá ji použít. Autor a vydavatel desítek náboženských knih se rychle stává raritou. Je

totiž kazatelem, který si bez obalu dovoluje kázat ne příliš populární poselství o realitě pekla a co je psáno v Novém zákoně. Církve, které opouštějí svoji roli morálního kompasu tím, že ignorují nebo zjemňují biblická varování, se stanou bezvýznamné, říká Comfort. Bůh jim vezme svého Ducha, odejme od nich svoji moc a tak se stanou jen něčím, co se podobá společenským klubům. Naším úkolem není, abychom lidem zpříjemňovali nedělní kázání čalouněnými lavicemi, klimatizací a dbali o to, abychom nemluvili o ničem, co by je mohlo znepokojit nebo se jich nějak dotknout.“ V kázání „Peklo je nejlépe utajené tajemství“ poukázal na skutečnost, že až 90 % nových konvertů moderního evangelikálního snažení odpadá od víry, protože lidé víceméně přicházejí do církve řešit své osobní problémy. Antropocentrické evangelium, zaměřené především na potřeby člověka, nikoliv na hříchy, který je příčinou většiny problémů, přináší své neuzužité ovoce pro sbory a trpké zkušenosti a zklamání pro ztracené.

*Internet, Los Angeles Times,
Copyright 2002 a
Searching together, Volume 29:4*

EXISTUJE ĎÁBEL?

Ďábel je moje celoživotní téma. Dneska je ve společnosti i v hospodě považováno za směšné o něm mluvit, protože je to středověký obraz chlupaté přišery s kopyty a rohy. S odmítáním tohoto středověkého obrazu se ale vylévá dítě i s vaničkou. Když nesedí forma, popíráme i obsah. Ten obsah však existuje. Je tu zlo, které není pasivní, ale atakuje člověka, obchází jako lev řvoucí, hledající, koho by sežral, říká apoštol Pavel. Já ten středověký obraz také odmítám, ale nevyhazuju obsah a říkám, že potřebuje jen nové šaty, je potřeba ho nově popsat. Podívejte se, jako v dětské hře Chodí pešek okolo tenhle Ďábel obchází Evropu. Jednou

se vyjeví ve Španělsku, jednou v Německu, jindy v Jugoslávii, pak na dlouho v Rusku... Je to obrovská démonie. Celé minulé století je úplně narvané demony, a přesto se lidé ofrňují, když mluvíte o Ďáblu. Nevěří v něj zrovna v době, kdy tu vyvraždili miliony nevinných lidí. Je to srabárna nevěřit v Ďábla a dívat se přitom na zkázu lidstva. Já v Ďábla věřím. Mění uniformy a čepičky, ale furt tu je. Chyba humanismu byla, že prohlásil „člověk, to zní hrdě, a žádné zlo v podstatě neexistuje“. A pak báb ho, najednou koukají jako blázni, že za nimi jsou sami mrtví a všechno je zničené.

Já se před Ďáblem mám na pozoru hlavně sám v sobě. Víím, že ho musím denně odmítat a že tím, když ho nepoznávám, může nadělat v mém životě o to větší paseku. Ale on má i tradiční společenská pojmenování: Kniže světa tohoto, Lucifer – nebo-li ten, co přináší světlo, ten co přináší pokrok, pseudo-mesiáš, který chce všechny zachránit, to je spousta aktuálních obrazů Ďábla. Je to zlo, které je jak v nás, tak mezi námi, tak nad námi.

*Svatopluk Karásek, Literární příloha
Salon, Fronta, 29.6. 2002*

BOŽÍ SOUD

◆ **Protože znajíce tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme.** (2K 5:11)
Když upozorňujeme lidi ústně nebo pomocí různých publikací na Spasitele Ježíše Krista, stává se, že jsme kritizováni slovy: „Jste fanatici! Pořád mluvíte jen o Ježíši! Proč nepomáháte zlepšovat svět? Současné problémy řešit nepomáháte, jen tu stojíte a mluvíte o Ježíšovi a Božím soudu. Cožpak nemáte nic lepšího na práci?“

Když jsem takovou otázku dostal, musel jsem přemýšlet, jak na ni odpovědět. „Nuže, příteli,“ řekl jsem: „představte si, že vedení velkého hotelu dostalo zprávu, že uvnitř budovy hrozí bezprostřední nebezpečí požáru. Hotel

6 ZÁPAS O DUŠI

by měl být preventivně evakuován. Jistě bude potřebovat celkovou opravu, ale právě teď je plný hostů. Co by se vám zdálo rozumnějším: nakoupit nové tapety a začít nejdříve s opravou již poškozených pokojů – nebo hosty důrazně varovat? Pozor! Budova je ohrožena požárem, okamžitě se uchylte do bezpečí!“

Samozřejmě, to je nedokonalé přirovnání. Skutečnost je mnohem vážnější. Boží slovo nám říká, že soud nad světem přijde brzy. Ale Bůh nám dává možnost soudu uniknout. Proto nemůžeme řešit vnější problémy, i když se zdají být velmi naléhavé. Zanedbávat věčné spasení lidí by znamenalo totéž, jako „tapetovat svět“.

Mnoho lidí sedí v klidu „útulného hotelu“ a nevědí, že brzy může „hořet“! A tak se nechte i vy varovat! Na všechny bezbožníky přijde brzy hrůza Páně.

Dobrá setba, KGBVA 6.7. 2001

LHOSTEJNÉ KNĚŽSTVO, NEBO KRÁLOVSKÉ KNĚŽSTVO?

♦ *Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla (1. Petrova 2:9).*

Jako kněžstvo věřících máme tu výsadu, že můžeme reprezentovat lidstvo a stát ve víře, v jistotě a ve všech slavných požehnáních a zaslíbeních. Žijeme v nebezpečné době. Ale přesto má církev klíče k vítězství a je schopná přinést „poznání Hospodinovy slávy, která naplní zemi, jako vody pokrývají moře (Abakuk 2:14)“.

Sloužíme velkému Bohu, který má neomezenou moc, a tento Bůh hledá ty, kteří budou mít čisté srdce, čisté ruce, čistou víru a horlivou lásku, aby skrze ně zjevil svou slávu a vítězství.

Varování:

♦ *Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zá-nik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný (Galatským 6:7,8).*

V dnešní době a ve dnech, které jsou před námi, ovlivňuje věřící lid silný duch kompromisu. Musíme si být tohoto útoku vědomi a stát ve spravedlnosti, aby mohl v naší zemi zvítězit Pán. Musíme stát světem neposkvrnění a ryzí (viz Jakub 1:27).

Élí a jeho synové

(1. Samuelova 2-4)

Élí a jeho synové byli kněží, které Bůh povolal, aby mu sloužili v chrámě a aby byli prostředníky Boží přítomnosti. Élího synové však byli k Božím věcem lhostejní. Mohli být svatí, a přesto dali přednost lásce ke světu a dopouštěli se nemorálností a věcí, které byly protizákonné. Vykonávali povinnosti kněží, ale nestřežili svá srdce ani své cesty. Není důkaz o tom, že by Élí hřešil podobným způsobem jako jeho synové, ale byl v této věci nedbalý jiným způsobem. K hříchům svých synů mlčel. Bylo zodpovědností kněze starat se o to, aby chrám nebyl žádným způsobem poskvrněn, ale Élí byl tolerantní a proti hříchu se nepostavil. Tato nedbalost stála Élího, jeho syny a celý národ mnoho. Přišli o schránu úmluvy – o Boží přítomnost. Když přišli o schránu, přišli o vítězství, o poklidný život, o pocit bezpečí a o požehnání... a namísto toho byli utlačováni a přemoženi jinými, kteří je nenáviděli.

Spravedlivý Lot (Genesis 18-19)

Lotovu spravedlivou duši trápilo, že musel den ze dne slyšet a vidět jejich nemravné skutky (2. Petrova 2:8). Lot se oddělil od Abrahama a dostal zemi u Sodomy. V Sodomě byl vůdčí osobností (starostou) či starším (viz Genesis 19:1). Písmo říká, že sodomští muži

byli mimořádně zlí a že Bůh chtěl na celé město pro tyto ohavnosti seslat soud. Do města byli poslání dva andělé, kteří vypadali jako lidé. Lot je uvítal a pozval je k sobě domů. Večer sodomští muži obklopili dům a dožadovali se, aby jim Lot tyto muže (anděly) vydal, aby s nimi mohli obcovat. Víme, že Lot se takového hříchu nedopouštěl, ale tyto hříchy trápily jeho duši. Měl určité postavení, ale byl jen pobouřen a nezakročil. **NEPROSAZOVAL VE MĚSTĚ ZÁKON PROTI TAKOVÉ OHAVNOSTI.** Mlčel k hříchu, ke kterému v jeho poli působnosti docházelo. Na vzniklou situaci reagoval přinejmenším zvláštním způsobem:

♦ *Bratří moji, nedělejte prosím nic zlého. Hleděte, mám dvě dcery, které muže nepoznaly. Jsem ochoten vám je vyvést a dělejte si s nimi, co se vám zlíbí... (Genesis 19:8).*

Lhostejný kněz uvrhne mladší generaci do spárů hříchu, který je tolerován.

Levitě a synové Sádokovi (Ez 44)

Když Izrael zbloudil a začal sloužit modlám, i levitě (kněží) dělali kompromisy. Stali se nedbalými. Co je to stálo?

♦ *Protože přisluhovali před jeho hnusnými modlami a jejich nepravost byla izraelskému domu k pádu, proto jsem pozvedl proti nim ruku k přísaze, je výrok Panovníka Hospodina. Ponesou svoji nepravost. Nepřistoupí ke mně, aby mi konali kněžskou službu; nepřistoupí k mým svatým darům, natož k velesvatým a ponesou hanbu za ohavnosti, jichž se dopouštěli. (Ezechiel 44:12,13)*

Ztratili výsadu přistupovat k Bohu. Měli zakázáno přiblížit se ke všemu svatému. Syny Sádokovy, kteří střežili svá srdce a drželi stráž při svatyni, Bůh chválil a byla jim udělena výsada stát v Boží přítomnosti a vyučovat lid rozdílu mezi svatostí a bezbožností, mezi čistým a nečistým.

Závěr

Bůh volá svůj lid jako královské kněžstvo, které bude mít čisté srdce a také bude čistě žít. Volá ty, kteří budou plní víry a kteří dosáhnou vítězství, požehnání a žně mezi národy. Volá kněžstvo, které bude směle a bez kompromisů hlásat Evangelium a Boží spravedlivá ustanovení. To je naše dědictví a náš podíl v Pánu. Jestliže však budeme lhostejní, mohlo by to mít následující důsledky:

1. Mohli bychom přijít o projevy Boží přítomnosti. Jiné národy by nás mohly porazit. Mohli bychom přijít o své vítězství a požehnání v životě. Mohl by nad námi vládnout útlak – jak nad jednotlivci, tak nad celým národem.

2. Mohli bychom vystavit příští generaci (naše děti a vnuky) právě tomu hříchu, který tolerujeme.

3. Mohli bychom přijít o výsadu sloužit Jemu a vládnout Jeho svatými věcmi. Jak bychom se tedy měli rozhodnout?

Modlitební zápas

1. Modlete se za usvědčení z hříchu a světského smýšlení.

2. Proste o ducha pokání z hříchu.

3. Modlete se za postoj pokory před Pánem.

4. Přimlouvejte se za vládu ve vaší zemi, aby nebyla lhostejná ve věci spravedlnosti a práva.

5. Modlete se za vedoucí v církvích, aby drželi stráž nad společnostmi, které jim bylo svěřeno.

6. Proste Pána, aby nám dal svou velkou milost k tomu, aby naše srdce byla ve všem v souladu s Jeho vůlí.

7. Modlete se za obnovení kněžského pomazání (přimlavy a uctívání).

8. Volejte o milost.

JAK JSOU NA TOM NAŠE CÍRKVE?

■ Co všechno se za půlstoletí změnilo v našich církvích? Sборы se početně zmenšily z tisíců členů na stovky... Sборы měly mocnou oporu ve svém veřejném postavení... To vše je pryč... Když se vracím do vzpomínek na padesát let v pražských sborech, objevuje se dvojitý obraz. Když jsem unaven a Pokušitel útočí, objevuje se přede mnou obraz mlhavých až tmavých barev. Počet členů klesá, postavení církve a sborů ve veřejnosti upadá, děti a mládeže ubývá, i dobré tradice se bortí, nic není jak bývalo. Když však nad Bibli v modlitbě zavane Duch, mlhy se rozptýlí, do budoucnosti sborů zazáří slunce. Vždyť přece Hospodin sám tříbí svůj lid, zbavuje jej těch, kdo k němu nepatří, kdo zneužívali církve ke svým cílům, zbavuje sbory falešných opor matrik, kulturní činnosti, nacionálního citění a vede svůj lid do hloubky, aby spolehl na Jeho zaslíbení daná už Izraelovi, s nímž je pod jednou smlouvou, aby žil z víry a naděje bez vnějších záruk, aby u stolu Páně vytvářel postupně krásnou církev, jak po ní toužil Karafiát. Uprostřed všech proměn, soudů a třibení uvádí Duch tento proces vnitřního růstu a prohlubování do pohybu. Dejme se Duchem vést a nést... Kříž a vzkříšení není minulost... Ježíš je živ. On je ten jediný, který přichází. Všichni ostatní odcházejí...

Za všemi zmatky postmoderny vidím právě v našich sborech za vši jejich člověčinou, jejíž částí jsem i já, zrakem víry Pána, který přichází a jednou přijde ve slávu.

*Josef Smolík, vikář a farář Církve
česko-bratrské, Padesát let sborů
Kostnické jiskry, 14.8.02*

■ V zamyšlení ze zkušeností posledních jedenácti let během krátkodobých misijních pobytů v České Republice napsal Dr. Josef Šolc následující:

...Pátou překážkou je nedostatek vyškolených kazatelů a pastorů. Během komunismu patřili kazatelé a duchovní mezi nejchudší společenskou vrstvu společnosti. Proto jen málokdo přijal Boží povolání do služby. Někteří kazatelé, kteří sloužili ve zmenšujících se sborech, se rozhodli nastoupit do veřejného sektoru a dali přednost vyššímu životnímu standardu, než mohli dosáhnout v církevní službě.

Slavná Naděje, 1/2002

■ Církev bratrská nedávno diskutovala s americkými misionáři o tom, jak zvýšit vzdělání kazatelů z dosavadního bakalářského stupně na vyšší stupeň (v zahraničí jsou dva stupně vysokoškolského vzdělání – bakalářské a masters). Jedna z možností je studium v zahraničí. Tato cesta znamená mít dobré znalosti jazyků a je finančně daleko nákladnější než studium v České republice. Následně vyzvali americké organizace, sbory a jednotlivce, aby pomohli vytvořit **studijní fond pro další vzdělávání kazatelů**. Více informací o stavu a potřebách:

<pavel.cerny@cb.cz>

■ Jak jsou na tom duchovní?

Mluví Česká biskupská konference Daniel Herman napsal:

Do jisté míry to může souviset i s věkovým průměrem, který je u katolických kněží zhruba 68 roků. Byli to lidé, kteří vystudovali a byli formováni pro úplně jinou dobu. Komunistický režim je uzavřel do izolace. Aby přežili, tak se uzavřeli za jakési obranné hradby ghett. Nyní je vidět podobný fenomén jako v polovině 19. století, když padaly hradby skutečných ghett a odpůrci tohoto otevírání byli ortodoxní rabíni. Dnes se stává, že někdy ti duchovní pastýři prostě už nejsou schopni držet ruku na tepu doby, žijí ve své virtuální realitě a snaží se spíše lidem vnucovat otázky, které si lidé prostě nepokládají. Nedomnívám se, že by to tolik spočívalo

v podstatě poselství církve. Toto poselství však musí být předkládáno lidem prahu 21. století dost věrohodně. Protože pokud budeme člověka, občana 21. století, oslovovat stylem století 19., tak ty výsledky bývají kontraproduktivní.

Martin Komárek

Mladá fronta Dnes, 7.8. 2002 –

▣ Průměrný věk kazatelů v Jednotě baptistů je asi 58 let. Bratr I. Čonka v časopise církve Jednoty Baptistů napsal:

...Poviem si, v poriadku – nechajte teológiu teológiou a zaujímajte sa o Bibliu. A tu s hrôzou zisťujem, že tou poslednou inštanciou, kedy niektorí členovia zboru intenzívne študovali Bibliu, bola besiedka, poprípade dorast. A tým sa to končí. Pre niektorých sa Písmo stalo akousi spleťou veršov, o ktorých vedia iba to, že sa dajú dobre využiť – len keby vedeli kedy a ako. S hrôzou zisťujem, že niektorí ľudia, ktorí vyrástli v zbere, majú problém v základných biblických pravdách a pletú sa im skutky biblických postáv, nehovoriac o parafrázach textov, nad ktorými by sa pozastavil aj apoštol Pavel. (A tým nemyslím iba humornú epizódu so Zachariášom, ktorý vyliezol na strom a čakal Pána Ježiša.) Je dosť nepríjemné, keď nejaký dlhoročný člen zboru nevie, čo je to apoštolské vyznanie viery, alebo argumentuje textom, ktorý by mal byť v Písme, ale akosi tam niet. O niečom to hovorí. O našom záujme o Písmo, o našej schopnosti vnímať Písmo celistvo, a nielen ako „vetičky“ a „heslá“. Biblia nám môže dať oveľa viac ako iba „heslo, kde sa sama otvorí“, alebo „zhrmkové“ čítanie. Ak sa hovorí o tom, že Písmo je návodom pre život, niektorí kresťania mi pripomínajú ľudí, ktorí sa riadia podľa Murphyho zákona: „Ak zlyhajú všetky pokusy, pozri si návod na použitie.“ A ak reformácia (to bolo dosť dávno) hlásala návrat k Písmu, malo to svoj význam.

Abyste ma pochopili, nie som propagátor mechanického memorovania

veršikov ako vo stredovekej škole, bol by som však rád, ak by sme boli ochotní hlbšie sa „zavrtat“ do Písma a znovu ho objaviť. Má totiž väčšie hodnotu, ako si vieme predstaviť.

Rozsieváč 6/2002, str. 90

▣ Mladá i střední generace je natolik sekularizovaná, že je ve své nevědomosti přesvědčena, že může žít bez Boha docela dobře. Přesto i tuto společnost souží duchovní prázdnota.

„Chvějí se při pomýšlení, zda faráři, presbyteři, členové sborů dokáží vzít tyto bratry a sestry vážně, zda je nezklamou, zda jim dají radost z evangelia, aniž by zapřeli vážnost hříchu a z evangelia udělali humanitní odvar.“

(Josef Smolík)

vybrala – kas –

NEDUŽIVÉ OVCE

Téma Boží vedení a lidské rozhodování se k nám stále vrací a zdá se, že je to otázka v řadách některých čtenářů, ale především v řadách samotných kazatelů a vyučujících bratří stále nedořešená. Někdy se nám zdá, že k otázce Božího vedení (ZOD používá biblický výstižnější termín – Boží svrchovanost) a svobodné lidské vůle přistupují některé bratři s jistou nerozhodností, jako by hovořili s nedospělými ve víře. Podívejme se na některé citace z domácího křesťanského tisku:

▣ ...A protože hledání Boží vůle bude převážně pojednávat toto číslo Ž.S., rád bych o cukrárně mluvil hned na začátku. Ve chvíli, kdy stojíme před výkladní skříní plné dobrot, začíná se v nás odehrávat zajímavý děj. **My se totiž rozhodujeme, co si dáme.** Někdo si ukáže na laskonku, oříškový košíček a coca-colu. Druhý si dá jen chlebiček, nebo dobré kafe. Třetí to „rozjede“, jak se patří: dá si zákusky, chlebičky, džus a vše „doklepne“ velkým pohárem zmrzliny, samozřejmě s pořádnou čokoládovou polevou a

10 ZÁPAS O DUŠI

otřísky. Předpokládejme, že zde neřešíme problém finanční (jestli na to máme...). My zde řešíme něco jiného. Totiž **co to s námi udělá?** Jestli nám z toho nebude špatně, zda zbytečně nepodpoříme antidietní proceduru, nebo naopak, jestli si „lehce“ pochutnáme a nic nám z toho nebude, protože se moudře rozhodneme. ...Kdo nese zodpovědnost za naše rozhodování? Je to Bůh nebo my? Díváme-li se na Jeho nabídku spásy, pak můžeme směle říct, že nás pozývá do jakési pomyslné „cukrárny“. Ukázal nám to nejlepší z duchovního života, své myšlení v Kristu. Odhalil své principy jednání, mnohé naprosto jasně nechal zapsat do svého Slova (Bible). Co je potom na nás? Rozhodnutí se na základě toho, co nám Pán o sobě samém zjevil a nechat se ovlivnit. Co ale ve chvíli, kdy není v Písmu žádná konkrétní instrukce pro mou situaci? To se nám v dnešním moderním světě může stát často. Co potom? **Tady bych asi použil náš příklad při výběru, co bych si dal dobrého – čili otázky svobodného rozhodnutí, a zda mi bude, nebo nebude dobře – otázky vlastní odpovědnosti.** Ale nepředbíhejme, budeme o tom ještě mluvit... Každopádně platí, že Bůh není programátor a my jen mrtvý ovladatelný program počítače. Člověk není loutka, která by neměla prostor pro tvořivé originální myšlení a jednání. Jsme svébytné bytosti k obrazu toho, který vymýšlí, tvoří, koná hezké a užitečné věci, má smysl pro detail apod. **Je důležité být s Ním ve spojení – být v Jeho cukrárně. Pak už je rozhodnutí. ale i odpovědnost na nás.** (Zvýrazněno ZODem)

Cukrárna, Ž.S., 2/02, str. 4)

✍ Příklad výběru v cukrárně a svobodné vůle staví na lidské logice a myšlení, které je jiné než Boží. Celý příběh se jaksí zabývá cukrovím a ne „cukrářem“. Jen dvě myšlenky z textu:

„(1) Je důležité být s Ním ve spojení – být v Jeho cukrárně a (2) Pak už je

rozhodnutí, ale i odpovědnost na nás“ jsou správné, ale dávají smysl pouze těm, kdo věří, že osobní víra je důsledkem znovuzrození, které přichází na základě svrchovaného rozhodnutí Boha. Dává smysl jen těm, kdo věří, že Duch Boží dává nové srdce – jinými slovy – vyproští svůj lid z bahna ulice a uvede do Svě „cukrárny“. Znovuzrození není, s největší pravděpodobností, autorem chápáno jako jednostranný (monergický) Boží čin bez spolurozhodování či spolupráce přirozeného, ještě duchovně mrtvého (neznovuzrozeného) člověka. Podobně probíhá každé fyzické narození, bez osobního rozhodování ještě nenarozeného... Naplňování projevů víry je odpovědností jednotlivce teprve po znovuzrození. Takový člověk s Bohem již spolupracuje, je tedy mezi ním a Bohem spolupracující (synergický) vztah, který je ve své bytostní podstatě nesouměrný (asymetrický), to znamená, že nejde o rovnocennou spolupráci, protože člověk není Bůh. Jediné byl osvobozen z otroctví hříchu, ale nestal se duchovním robotem. Tento teologický pohled je velmi často mnohými křesťany odmítán. Každý by si měl uvědomit, že jeho fyzická a duchovní existence je jen a jen výsledkem Božího rozhodnutí a to ještě před založením světa. Teprve tato skutečnost může být základem druhé myšlenky: „Pak už je rozhodnutí, ale i odpovědnost na nás.“ To je radostný a svobodný růst ve víře a dobrých skutcích, je to posvěcování. Ti, kdo věří v prvotnost znovuzrození, nikdy nepopírali ani nepopírají lidskou vůli, nikdy nevnímali přirozeného, ani znovuzrozeného člověka jako robota. Co ale popírají, je, že by se lidé mohli duchovně znovuzrodit (stejně jako fyzicky narodit) z vlastního rozhodnutí! Proto věří a učí, že naše vůle je svobodná jednat jen v souladu s naší přirozeností. Svoboda jednání je omezena kapacitou naší přirozenosti. Nemám-li kapacitu mozku pochopit teorii relativity, potom nemám „svobodu“, ani „volnost“ diskutovat o úskalích

této teorie s Albertem Einsteinem. Nemám-li výšku přes dva metry, nemám „svobodu“ se ucházet o hráčské místo v Americké basketbalové národní lize. Jsem-li šedesátiletý muž s nepatrným chmýřím na hlavě, nemám „svobodu“ se zúčastnit soutěže o nejkrásnější dívku ČR. Moje svoboda nemůže nikdy překročit hranice mé přirozenosti. V této chvíli nemám „svobodu“, aby tato úvaha překročila hranice mé teologie. Ve všech záležitostech, tělesných, duševních nebo duchovních, které přerůstají tělesnou, duševní nebo duchovní kapacitu mé přirozenosti, jsem diskvalifikován. Přirozený člověk nemá svobodu pochopit věci Božího Ducha, protože jeho přirozená kapacita pochopit pravého Boha je nulová...

◆ *Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. (1 Korintským 2:14)*

Přirozený člověk je diskvalifikován chápat nebo přijímat věci Božího Ducha. Jeho přirozená duchovní kapacita obsáhne totiž jenom sebe. Proto, když přirozený člověk „hledá“ boha, hledá svým způsobem pouze řešení svých problémů; nehledá Boha proto, kdo Bůh je, ale co by Bůh mohl pro jeho potřeby (na sebe upřené zájmy) udělat. Pro přirozeného člověka platí:

◆ *Není, kdo by rozuměl, není, kdo by hledal Boha. (Římanům 3:11)*

Pro nověstvořeného, novězrozeného člověka z Ducha, pro toho, který už může rozumět věcem Božího Ducha, platí:

◆ *Když jste tedy byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nahoře, kde po Boží pravici sedí Kristus. (Koloským 3:1)*

◆ *Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno. (Matouš 6:33)*

Aktivně hledat Boha pro Jeho nebeskou důstojnost může jen ten, kdo byl duchovně vzkříšen s Kristem! Jeho svobodná vůle se již může rozhodnout

a reagovat, protože věci Božího Ducha již nepřerůstají jeho nověstvořenou duchovní přirozenost (kapacitu).

◆ *...aby hledali Pána, zda by se ho snad mohli dotknout a nalézt ho, ačkoli není daleko od žádného z nás. (Skutky 17:27)*

Uvědomme si zásadní věc. Jde o to, „aby hledali Pána“, ne o to, aby hledali sebe. Je rozdíl mezi hledáním „boha-náplasti“ na lidské bolístky, a hledáním Boha, který je Pánem křesťanova života. Přirozený člověk hledá jen takového „boha“, který bude sloužit jemu – aby mu zdravotně, finančně a společensky poželhal tak, aby „hledající“ mohl co nejdéle, nejlépe a bezproblémově žít v aktivní nevíře a především bez reality pravého Boha. Kdo hledá Pána kvůli Boží podstatě, kvůli Jeho důstojnosti, kvůli Jeho slávě – ten už není jen přirozeným člověkem, ale duchovní bytostí, novězrozeným člověkem, nadpřirozeně stvořeným, jenž je připraven sloužit Bohu i bližním!

V obou případech vidíme, že jak přirozený, tak znovuzrozený člověk není robot ani loutka. Oba mají prostor pro vyjádření svobodného rozhodování. Ten první v mezích své tělesné přirozenosti svobodně a aktivně Boha odmítá, ten druhý již v mezích své nověstvořené duchovní přirozenosti svobodně a aktivně Boha přijímá. Oba jsou vlastníci, oba jsou otroci, což naše Bible v případě znovuzrozeného člověka překládá mírnějším slůvkem – služebníci. První je otrokem své hříšné přirozenosti, je služebníkem hříchu, a ten druhý je vlastnictvím Krista, tedy svobodným následovníkem a služebníkem Krista.

Na druhé straně, tatáž myšlenka z článku, „Je důležité být s Ním ve spojení – být v Jeho cukrárně. Pak už je rozhodnutí, ale i odpovědnost na nás“ nemůže vůbec dávat smysl těm, kdo věří, že znovuzrození z Boha je důsledek osobního rozhodnutí. Z textu se přesně nedovíme, jak se dostat do spojení s Bohem, jak vstoupit do „cukrár-

12 ZÁPAS O DUŠI

ny". Není v našich silách, abychom bez Otcova záměru (vyvolení), bez Kristovy oběti (vykoupení) a bez působení Duchu svatého (znovuzrození a posvěcování) do Boží „cukrárny“ vůbec vstoupili. Opravdu „*Je důležité být s Ním ve spojení*“, jenže přirozený člověk s Ním ve spojení není a sám od sebe nikdy nebude. Přirozený člověk je ve spojení se vším možným kromě Boha. Topí se v bahně hříchu. Bez Boha nic „ne-rozjede“ ani se zákusky, ani to „nedorazí“ zmrzlinou... Kdo chce jen mlsat, zůstává otrokem svých choutek a svévole. Přirozený člověk si svobodně a aktivně vždy zvolí sebe místo Boha!

◆ *Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu.* (Římanům 8:7)

◆ *S královstvím Božím je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechťeli jít. Poslal znovu jiné služebníky se slovy: 'Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojďte na svatbu!' Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je. Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: 'Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu.' Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a satební síň se naplnila stolovníky.* (Matouš 22:2-10)

K Boží hostině do Jeho „cukrárny“, smíme-li to tak nazvat, bude shromážděn jen Jeho lid, jen ten, kdo je pozván, shromážděn a přitažen Bohem Otcem.

◆ *Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den.* (Jan 6:44)

Z článku zřejmě vyplývá, že všichni lidé bez výjimky mají přirozenou schopnost svobodně učinit důležité duchovní rozhodnutí – vstoupit nebo nevstoupit do Boží „cukrárny“. Takové chápání však nabízí jen široký výběr polopravd. Čtenáře odkazuji na str. 16. Přiznávám, že ve světle následujícího verše nechápu, jak by se mohl vůbec někdo „svobodně“ rozhodnout vstoupit do Boží přítomnosti a být s Ním ve spojení:

◆ *A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně [„do mé cukrárny“] nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“* (Jan 6:65)

Do Boží „cukrárny“ nás může přivést jen Bůh. Abychom Jeho pozvání s radostí přijali, musíme nám dát oči k vidění, uši ke slyšení a nové srdce. Za to mu patří veškerá sláva. Komu není od Otce dáno, ten ani netuší, že tím jediným pravým „Cukrovím“ a výběrem nejsou naše přelétavé choutky, ale Bůh sám!

▮ V dalším článku „Boží vedení a lidské rozhodování – jak je prožít?“ se autor dotýká některých závažných otázek:

Bůh vybavil člověka, kterého stvořil ke svému obrazu, svobodnou vůlí. Člověk se může svévolně odcizovat Božímu milostivému vyvolení, může předurčení skrze Ježíše Krista ignorovat do té míry, jak dalece může odmítat ukřižovaného Spasitele. „Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěřil, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozného Syna Božího“ (Jan 3,18). Zde můžeme vidět, že k vyvolení k ztracení dochází skrze samého člověka. ...Když my sami jsme všeteční, když nasloucháme hluchnému křiku ducha doby a činíme ukvapená a soběstředná rozhodnutí, pak nedáváme Duchu Božímu téměř žádnou šanci zasáhnout rozhodujícím způsobem do našeho života. ... Především bychom se nikdy neměli chlubit tím, že jsme byli vedeni Bohem a ukvapeně se na toto vedení odvolávat, jak jsme to viděli ... Měli bychom si být vědomi síly vlastní vůle, jedné z nej-

mocnějších hnacích sil, že mnohé v našem životě bylo řízeno námi samotnými a že Bůh narovnával mnohé z toho, co jsme sami poničili, protože On umí psát i na pokřivených linkách rovně.

Gerhard Jordy, Ž.S., 2/02, str.9)

 Myšlenka „Měli bychom si být vědomi síly vlastní vůle, jedné z nej-mocnějších hnacích sil“ je naprosto platná. Problém je jen v tom, že tato nejmocnější síla pracuje u všech přirozených lidí vždy a jenom proti Bohu. To, že se svět z naší vůle ještě totálně nezhroutil je jen díky Boží obecné milosti, která bezoddechu krotí zlé lidské záměry.

Skutečně nemůže Duch Boží zasáhnout do našeho života, když mu to nedovolíme? Může se opravdu vyvolený a novězrozený člověk odcizovat Božímu milostivému vyvolení?

♦ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. (Jan 10:27-29)*

Věříme, že znovuzrozený člověk vytrvá ve víře až do konce. Boží pečeť nikdo nerozlomí. Bohem obnovené srdce není naplněno ignorací. Nová vůle má úplně jinou duchovní kvalitu a chtění než vůle přirozeného člověka. Kdo Krista nenásleduje, zůstává otrokem své přirozené „svobodné“ vůle, která má jen svobodu od spravedlnosti (Ř 6:20). Dále věříme, že vůle znovuzrozeného člověka vytrvá až do konce, protože je střežena mocí samotného Boha:

♦ *Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých, k nepomíjícímu, neposkvrněnému a nevadnoucímu dědictví zachovanému v nebesích pro vás, kdo jste Boží mocí střežení skrze víru ke spasení při-*

pravenému, aby bylo zjeveno v posledním čase.

(1. Petr 1:3-5)

Kdo odpadne před cílem, ten má jen přirozené srdce a vůli, jež nejsou střeženy Boží mocí.

Pokud se týká zmíněného „vyvolení k zatracení“, věříme, že o tom rozhodl Adam ne Bůh! Dnes se nikdo do zatracení svojí svobodnou vůlí volit nemusí. V zatracení již vězí tím, že se přirozeně narodil v Adamovi, a že se proto přirozeně rozhoduje proti Kristu – jinak ani nemůže! Právě to, že všichni umíráme v Adamovi umožňuje Božímu lidu, být znovuzrozen v Kristu a ne v sobě (ZOD 73 str. 8 a 12)! Oslavujeme Boha, že připravil spásu pro svůj lid skrze zástupnou smrt Pána Ježíše Krista – druhého Adama, a že odpovědnost za znovuzrození neleží na naší přirozené vůli – to by nebyl nikdo spasen!

Je zvláštní, že tam, kde svojí svobodnou vůli nemůžeme žádným způsobem projevit (vyvolení, narození, být dědicem, stát se Božím dítětem...), všude tam se pyšníme svébytností a svobodnou vůlí (nejsme roboti), ale tam, kde od nás Bůh očekává aktivní svobodné rozhodování (zda se staneme součástí křesťanského obecnství, služby, jak budeme s třesením a bázní naplňovat svoje spasení, jak budeme vykupovat čas nám svěřený pro službu Bohu a bližním), tam jsme neobyčejně sebevědomí a pyšní (nejsme otroci). Projevujeme skutečně svobodnou vůli jen tím, že jsme přesvědčeni, že nic nemusíme? To neplatí ani v každodenním životě. Musíme tisíc a jedna věcí a nikdo se nás neptá, zda to je v souladu s naší vůlí, či nikoliv. Tam, kde se nic nemusí, vzrůstá anarchie, nepravost, lhostejnost a hřích.

K tomu, aby lidé kolem nás mohli uvěřit, potřebují slyšet Boží slovo, ne lidské polopravdy o tom, jak Bůh miluje celý svět, a že bez našeho „svobodného“ rozhodnutí nemůže On nic změnit – jakoby záleželo jen a jen na nás, jak se rozhodneme... Odtud je totiž jen krů-

14 ZÁPAS O DUŠI

ček v sebezničující víru v sebe sama – měli bychom si být vědomi síly vlastní vůle, jedné z nejmocnějších hnacích sil, že mnohé v našem životě bylo řízeno námi samotnými. Bůh je v očích hrdého člověka zredukován na jakéhosi údržbáře lidských poruch. Měli bychom si být vědomi osobní přirozené ztracenosti a být především zděšeni z důsledků vlastní přirozené vůle, která čerpá z přirozeného srdce:

- ◆ *Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevlýčitelné. Kdopak je zná? (Jeremjáš 17:9)*

Je třeba zdůraznit, že vše zlé a pokřivené pochází z naší hříchem zkorumpované přirozenosti. Na pokřivené linky kamenného srdce Bůh rovně psát nebude. Na nové obřezané srdce v Kristu psát rovně bude, protože v Duchu svatém mohou být i naše linky přímé.

▮ Do třetice téma svobodného rozhodování osvětluje článek „**Mezi svobodou a cizím diktátem**“. Zde autor ilustruje Boží svrchovanost a vedení svérázným způsobem. Věříme, že tímto příměrem míchá jablka s hruškami.

Někdy na mě, otce teenagerů, připadne komplikovaná úloha vybrat pro našeho „výrostka“ kalhoty. Ze zkušenosti vím, že to patří mezi nejtěžší rodičovské činnosti. Zpravidla se to odehrává takto. Vstoupíme do obchodu, kde visí asi pět set kalhot a já jen doufám, že alespoň jedny kalhoty splní všechny očekávané parametry: velikost, přijatelnou cenu a především správný vzhled. Takže do toho. Prvních 475 kalhot neodpovídá velikostně. Zbývá tedy 25 kalhot, které by teoreticky měly sedět. Pět z nich neodpovídá cenově, zbývá dvacet a plamínek naděje stále hoří. Jedny určitě vybereme! Opak je pravdou! „Ty jsou moc široké!“, „to si přece nikdo na sebe nedá“, „ty by byly možná pro dědu!“, „tyto možná, pokud by ovšem měly jinou značku...“ Nakonec opouštíme obchod a nemáme nic. Ach ti pubertáci! Nebo ne? Já jsem přece své kalhoty taky dlouho hledal!

Opusťme tu hromadu kalhot s přesvědčením suverénního výběru. A tak tomu i bylo. Nikdo nás nenutil. Bylo to zcela a jen naše rozhodnutí nic nekoupit. Jak vlastně dochází k tomu, že se rozhodneme tak, jak se rozhodneme? Je to skutečně stoprocentně naše mínění, a nebo se do toho přimíchají i jiné vlivy?

Samozřejmě, že máme vlastní chuť, vlastní záliby. Ale existují také mechanismy, které téměř nepozorovaně rozhodují o tom, že něco koupíme nebo nekoupíme. Co se teď ve třídě nosí? Je určitý módní směr nebo barva kritizován(a)? Které trendy teď letí? Co ti druží zvlášť ocení?

Ano, není to žádné tajemství: „My vůbec nejsme tak samostatní, jak si někdy myslíme“. Určité věci jsou určeny předem a mohou se zvrhnout ve vnější nátlak (reklama!). Přesto musíme přijímat rozhodnutí (každodenní nákupy, běžné životní situace), při kterých padá konkrétní volba. Vše zvažujeme, sháníme informace a jednou se i nadechneme ke konečnému výroku. A když se jednalo o naše vlastní rozhodnutí, můžeme pozorovat, že bylo ovlivněno mnoha cizími faktory. Možná nám toto pozorování ze života pomůže v tom, abychom si uvědomili, že Boží vedení a lidská svoboda také nejsou žádnými protiklady.

Andreas Ebert (Ž.S., 2/02, str. 21)

✍ Celý příměr s výběrem kalhot dokonale ilustruje, jak funguje svobodná vůle přirozeného člověka. Základní nedorozumění vězí v tom, že výše uvedení autoři jaksi nepočítají s tím, že touha srdce přirozeného a znovuzrozeného člověka se diametrálně liší a proto tatáž vůle vybírá z odlišné nabídky a přináší jiné ovoce!

- ◆ *Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce. (Matouš 7:17-18)*

Nebo:

- ◆ *Což pramen z téhož zřídla vydává vodu sladkou i hořkou? Což může, bratři, fíkovník nést olivy nebo réva fíky? Právě tak nemůže slaný pramen dávat sladkou vodu.*
(Jakubův 3:11-12)

Vůle člověka je pramen vyvěrající ze srdce. Ale stále zůstává neodpovězená otázka: jak získáme nové srdce, kdo nám naše od narození hořké zřídlo promění na sladké zřídlo? Může se snad levhart zbavit svých skvrn? Jsme přesvědčeni, že teprve po Boží svrchované „operaci“ můžeme nést dobré ovoce a může i z nás vytékat sladký pramen.

- ◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.*
(Ezechiel 36:26)

Bolí nás srdce při pomyšlení, až kam nás mohou představy o svobodě lidského rozhodování v duchovních otázkách dovést! Některé příklady na téma Božího vyvolení spíše připomínají nevydařené lekce pro děti nedělní školy, než vážný příspěvek do teologické diskuze. Tak závažné téma jako je Boží svrchovanost a lidské rozhodování si zaslouží mnohem více pozornosti.

Modlíme se, aby naše církve nenahradili Boží svrchovanou milost za představu Boha, který dává svého ukřižovaného Syna na pospas duchovně mrtvým lidem a potom v bolestné touze bezmocně přihlíží jak s Ním sebestředná, hříchemzotročená vůle přirozeného člověka „svobodně“ naloží!

Pavla zastavil na cestě do Damašku Svým rozhodnutím. Každého svého zastaví svým rozhodnutím. Pilátovi dal moc a postavil do role soudce ze svého rozhodnutí. On vlády dosazuje i sesazuje. On udržuje celý vesmír svým mocným slovem. Vše naplňuje Jeho svrchovaný plán a záměr. Ani my si v rámci Boží svrchovanosti nechceme zahrávat se svobodnou vůlí člověka na

úrovni lidských představ a logiky. Děkujeme za to, že nám náš svrchovaný Bůh dopřává příští nádech, a že je milostivý k naší přirozené nadutosti. On svrchovaně rozhoduje a v Kristu uvádí své vyvolené na nebeský trůn, abychom se z Jeho rozhodnutí stali královským kněžstvem a ne mlsouny v cukrárně, či módou sužovanými pubertáky. Jen tehdy nebudeme lomit rukama, ale modlit se za ty, kteří si hledají učitele podle svých představ, nebo odcházejí zpět do světa, protože jim přestalo chutnat v našich „cukrárnách“.

Padesát let jsme toužili po svobodě. Dnes jí máme. Modlíme se, aby mnozí z nás nebyli příliš svobodní, ale aby se ponořili do písma a objevili Boží svrchovanost a lidskou padlost.

Kanadský sociolog David Lyon v nedávno česky vydané knize *Ježíš v Disneylandu* na adresu církve říká, že brzy budeme nakupovat zboží nejen podle značky, ale také podle našich náboženských choutek. „Spotřebitel“ si dnes i v této oblasti vybírá *à la carte*: není již neobvyklé, když se někdo považuje za křesťana, přestože z celé Bible zná jen pár historek, do kostela nechodí a zároveň věří v reinkarnaci. (*Lidové noviny*, 29. června 2002, příloha *Orientace*, Petr Zídek, „Proč jsme komunisté“). Podle výše zmíněného autora je komunismus v českých zemích od svého počátku lidovým náboženstvím. Možná právě i tato skutečnost do jisté míry ovlivňuje představy některých křesťanů o duchovním rovnostářství celého lidstva, ačkoliv Bible říká pravý opak:

- ◆ *(totiž ještě než se narodili a než udělali cokoli dobrého nebo zlého, aby Boží předsevzetí zůstalo podle vyvolení, ne na základě skutků, ale z Toho, který povolává), bylo jí řečeno: „Starší bude sloužit mladšímu.“ Jak je napsáno: "Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaau jsem pojal v nenávisť." (Římanům 9:11-13)*

Boží království je totiž opravdu království se svrchovaným Králem na trůnu. Je to teokracie. Není to žádná demo-

16 ZÁPAS O DUŠI

kracie ani republika a už vůbec ne socialismus nebo dokonce komunismus, protože tyto systémy jsou definovány v lidech. V Božím království vládne Bůh a cokoliv se mu líbí to činí. Větší radost a svobodu si nemůžeme ani představit, protože v NĚM je všechno, včetně nás samotných, definováno! Rovnost mezi všemi přirozenými lidmi není v přirozených schopnostech, ale v padlosti:

♦ *všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. (Římanům 3:12)*

Naléhavě doporučujeme, abyste pozorně prostudovali následující článek „**Boží a lidská účast na spasení**“. Studujte a srovnávejte s Bibli v ruce. Oživte si „Čtyři duchovní stavy“ v ZODu 73, str. 12 a mnoho jiných článků od čísla 60. Všechny tyto články jsou protkány biblickými verši.

♦ *Soucitně pomáhejte těm, kteří kolísají ve víře. Zachráňte je tak od záhuby. Mějte slitování i nad těmi, kteří hrubě zhřešili. Přistupujte k nim však s velkou opatrností, abyste sami zůstali čistí. (Juda 1,22-23 (SNC))*
– *steigerovi* –

BOŽÍ A LIDSKÁ ÚČAST NA SPASENÍ

Dříve, než může být člověk spasen, musí Bůh i člověk něco změnit. Ve své zjednodušené podstatě teologie hyperkalvinistů popírá nutnost lidského jednání a arminianismus popírá skutečnost Božího působení.

Bible jasně ukazuje jak na Boží, tak i na lidskou účast na Božím plánu spasení. Ale ne tak, jak učí arminianismus, že „Boží účast na spasení je poskytnout záchranu každému člověku a na člověku je, aby se stal ochotným toto spasení přijmout.“

Abychom pochopili, co Boží slovo skutečně říká, a pokusili se odpovědět na některé námitky, probereme si tuto věc bod po bodu.

1.) Aby člověk mohl být spasen, musí se kát ze svých hříchů a uvěřit evangeliu. Nikomu, kdo se ochotně neobrátí od hříchu ke Kristu, nikdy nebylo odpuštěno a nestal se Božím dítětem. Bible nikde nenaznačuje, že by člověk mohl být spasen bez pokání a víry, ale právě naopak. Boží slovo neustále opakuje, že to jsou základní podmínky, které musí být splněny, dříve než může být člověk spasen. Jediná Bible odpovídá na otázku, „*Co musím dělat, abych byl spasen?*“ a její odpověď zní: „**Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen.**“

2.) Každý, kdo činí pokání a uvěří evangeliu, bude spasen. Každá duše, bez výjimky, která poslechne volání evangelia k následování Krista, bude Bohem a Otcem našeho Pána Ježíše Krista přijata a bude jí odpuštěno. Jestliže si něčím můžeme být absolutně jisti, pak je to to, že Kristus nikdy neporuší svůj slib přijmout „každého, kdo k Němu přijde.“ Jak kdysi řekl John Bunyan, „Pojď a vítej!“ je Spasitelovo slovo ke všem hříšníkům.

3.) Pokání a víra je svobodné lidské jednání. Lidé se musí svým vlastním rozumem, srdcem a vůlí zřici hříchu a přijmout Krista. Bůh nikdy za nikoho nečinil pokání ani za nikoho neuvěřil – a nikdy tomu tak nebude. Odvrácení se od hříchu a následování Krista skrze víru je lidské jednání a každý člověk, který takto reaguje na volání evangelia, tak činí, protože si to upřímně přeje. Přeje si, aby mu bylo odpuštěno a odpuštěno mu může být pouze skrze pokání a víru. Nikdo, včetně Boha, se za nás neodvrátí od hříchu, to musíme udělat sami. Nikdo jiný za nás nemůže věřit Kristu, abychom byli spaseni, to musíme osobně, vědomě a ochotně udělat sami.

Nyní si někdo může říct, „Ale není to právě to, co učí arminianismus?“ Přátelé, toto učí Bible a učí to jasně a dogmaticky. „Ale nepopírají kalvinisté všechny tyto tři body?“ Nemluvím zde o kalvinistech, ani se je nesnažím ob-

hajovat, protože stejně jako arminianisté jsou velmi různorodí. Jestliže znáte někoho, kdo popírá tři výše uvedené skutečnosti, pak takový člověk, bez ohledu na to, za koho se prohlašuje, popírá jasné biblické poselství. Mohu mluvit jen sám za sebe a nepopírám, co Boží slovo tak jasně učí.

Zde se můžete ptát: „Nehlásáte snad učení svobodné vůle, která je schopna si sama zvolit? Nevzdáváte se snad učení o vyvolení, když souhlasíte s tím, že člověk sám musí uvěřit a činit pokání – což je jeho vlastní jednání?“ Ne! Nesnažím se prokázat platnost svobodné lidské vůle, ani neplatnost Božího vyvolení, protože to není možné. Pouze jsem uvedl přesně to, co říká Bible a co člověk musí udělat, aby mohl být spasen. Podívejme se ale nyní na to, co říká Písmo o tom, čeho je a čeho není přirozený člověk schopen.

4.) Stejná Bible, která tvrdí, že člověk, aby byl spasen, se ze svých hříchů musí kát a uvěřit, stejně tak důrazně tvrdí, že člověk kvůli své hříšné přirozenosti je naprosto neschopen činit pokání a uvěřit. Žádná z těchto tří lidských složek – rozum, srdce a vůle, které musí být k pravdě evangelia vnímavé, nemají schopnost takovou pravdu přijmout, a dokonce ani nemají touhu cokoliv měnit. Právě naopak. Celá lidská bytost je nejen neschopna ať už přijít nebo chtít přijít ke Kristu, ale každá část její přirozenosti aktivně vzdoruje Kristu a Boží pravdě. Odmítání Ježíše Krista jako Pána a Spasitele není pasivní nic neděláním, ale záměrná, a úmyslná volba. Je to záměrné rozhodnutí říct „Ne!“ Kristu a „Ano“ sobě a hříchu. Nikdo není vůči Bohu a Jeho autoritě neutrální. Nevíra je právě tak záměrný skutek mysli, srdce a vůle jako víra. Právě toto měl Ježíš na mysli v Janovi 5:40, když řekl:

◆ *Ale vy nechcete [záměrně si tak volíte] přijít ke mě...*

Ano, nevíra je skutek vůle. Nevíra je ve skutečnosti vírou, ale naneštěstí vírou v sebe sama.

Věřit v první tři body a kázat je a přitom vynechat čtvrtý bod znamená vážné zkreslení evangelia Boží milosti. Znamená to podávat nepřesný obraz o stavu hříšníka a jeho skutečné potřeby. Takové učení totiž ukazuje jen na polovinu problému lidského hříchu. Vynechává totiž ten nejdůležitější bod potřeby ztraceného člověka, jmenovitě, jeho nezpůsobilost nebo neschopnost, jak překonat hříšnou podstatu naší přirozenosti a její důsledky. Takto postavené evangelium je jen polovičním evangeliem. A právě v tomto bodě moderní evangelizace tak těžce selhává. Nečiní rozdíl mezi lidskou zodpovědností a osobní schopností se rozhodnout. Falešně předstírá, že hříšník je schopen vykonat vše, co od něj Bůh požaduje. Texty týkající se lidské neschopnosti a nezpůsobilosti jsou buď opomíjené nebo zcela překroucené. Toto odchýlení od pravd evangelia deformuje Boží zachraňující milost. Všimněte si, prosím, několika biblických textů, které dogmaticky uvádí některé věci, kterých ztracený člověk není schopen:

- ◆ *Člověk nevidí – dokud se znovu nenarodí. Jan 3:3.*
- ◆ *Člověk nerozumí – dokud mu není dána nová přirozenost. 1K 2:14*
- ◆ *Člověk nemůže přijít – dokud není účinně povolán Duchem svatým. Jan 6:44,45*

Nemáme dostatek prostoru, abychom se podrobně zabývali vším, čeho člověk sám o sobě není schopen, ale tyto tři body dostačují, aby ukázaly, že hříšník není v žádném případě schopen (všimněte si, že se zde nejedná o nevědu) přijít ke Kristu, dokud Bůh něco nečiní s přirozenou podstatou hříšníka. To něco Bible nazývá znovuzrozením, nebo novým narozením a to je výhradně dílem Boha Ducha svatého. Člověk na svém znovuzrození nemá žádný podíl.

5.) Novým narozením, nebo znovuzrozením nám Bůh dává duchovní život, který nás uschopňuje

18 ZÁPAS O DUŠI

k tomu, co musíme udělat (činit pokání a uvěřit), ale co NEJSME SCHOPNI UČINIT kvůli našemu poddanství hříchu. Jestliže Bible říká, že člověk je ve svých hříších mrtvých, znamená to, že lidský rozum, srdce a vůle jsou duchovně mrtvé. Jestliže Bible mluví o našem otroctví hříchu, znamená to, že celá naše bytost, včetně naší vůle je v poddanství a v moci hříchu.

Krista skutečně potřebujeme, aby zemřel a splatil trest za náš hřích, aby nás vykoupil, ale stejně tak nutně potřebujeme i Ducha svatého, aby nám znovuzrozením dal novou podstatu. Boží Syn nás zákonně zbavuje trestu za hřích, ale pouze Duch svatý nás může osvobodit z moci smrti a mravní zkázy hříchu. Abychom byli spasení, potřebujeme odpuštění. Je to Kristus, kdo nám svou smrtí vydobyl úplné odpuštění a ospravedlnění. Dále potřebujeme duchovní obživení a způsobilost a to nám znovuzrozením dává Duch svatý. Znovuzrození, dílo Ducha svatého, nás uschopňuje přijmout skutečnou vírou Kristovo dílo usmíření k naší spáse.

Bůh je Bohem trojediným a nikdo nemůže pochopit toto „veliké dílo spasení“, dokud neuvidí každou jedinečnou Boží osobu vykonávat svou zvláštní a nezbytnou část tohoto spasení. Žádný člověk nemůže hlásat „slavné evangelium milosti“ a přitom z něj vypustit Otcovu svrchovanou vyvolující lásku a nově-zrozující moc Ducha svatého jako neoddělitelnou součást Božího díla při spáse hříšníků. Mluvit o Boží účasti na spasení tak, že je jen jednou osobou, která dává odpuštění, a o lidské účasti spočívající v ochotě přijmout spasení, znamená pomíjet jak Otcovo dílo vyvolení, tak i dílo působení Ducha svatého, z něhož plyne znovuzrození. Toto nepochopení činí z člověka plnoprávného Božího partnera a dokonce mu přiděluje rozhodující roli v celém procesu znovuzrození a následně i spasení.

Jak tragikomické, vzdát Kristu slávu za Jeho dílo na kříži a pak hříšníkům přičíst zásluhu za Otcovo dílo na věč-

nosti (vyvolení) a dílo Ducha svatého v našich srdcích (znovuzrození).

Tvrdit, že: „Duch svatý vykoná své záračné dílo duchovního obživení, jakmile mu to dovolíš“, je vůči svrchovanému Duchu projevem velké neucty. Je to stejné, jako kdybyste zašli na hřbitov, postavili se k hrobu a promluvili k zesnulým: „Dám vám život a vzkřísím vás z mrtvých, jen když uděláte první krok; krok víry a požádáte mě o to.“ To je ignorace hříšnickova přirozeného stavu a naprosté duchovní nemohoucnosti.

Základní chybou armeniánského evangelia svobodné vůle je jeho selhání v pohledu na lidskou účast na spasení, na pokání a víru. Ty jsou ve skutečnosti ovocem a výsledkem Božího díla, a ne základní složkou dodávanou hříšníkem. Každý člověk, který se obrátí ke Kristu, tak činí ochotně a svobodně, ale tato svoboda je přímým výsledkem Otcova vyvolení a účinného působení Ducha svatého. Říci: „Když budeš věřit, Bůh ti na tvoji víru odpoví znovuzrozením,“ je zkrácením podstaty Božího zachraňujícího díla.

6.) Písmo jasně ukazuje, že víra a pokání jsou důsledky a ne příčina znovuzrození. Představme si člověka, který je již dvacet let mrtvý a jednoho dne vás na ulici pozdraví. Napadlo by vás, že ten člověk už byl svou smrtí unaven a tak se rozhodl požádat všemocného doktora, aby udělal zárak a dal mu nový život? Jsem si jist, že by vás něco takového ani nenapadlo. Mís-to toho byste nejspíš vykřikli: „Človče, co se to s tebou stalo? Kdo tě vzkřísil?“ Poznali byste, že je živý, protože by chodil a dýchal, ale věděli byste, že to jsou příznaky zárazku, který na něm byl vykonán, že to není výsledek jeho vlastní schopnosti nebo vůle. A právě tak, když se duchovně mrtvý člověk začne projevovat duchovním životem jako jsou pokání a víra, pak toto duchovní ovoce ukazuje na skutečnost, že se stal zárak znovuzrození.

Dovolte mi celou věc ilustrovat na biblickém příkladu. Ve Skutcích 16:14

je důkaz toho, co jsme naznačili výše. Mimořádně, pokud vím, toto je jediné místo v Novém zákoně, které používá výraz otevřít srdce a Bible toto otevření srdce dává cele za zásluhu Boží moci a ne lidské vůli. Moderní evangelismus však činí přesný opak a přičítá otevření srdce rozhodnutí lidské svobodné vůle. Pamatujme na to, že nediskutujeme o tom, zda člověk musí být ochotný otevřít své srdce. To jsme poznali už z bodů jedna, dva a tři. Nyní hledáme zdroj síly, který člověku umožňuje vykonat tento duchovní skutek. Arminianismus trvá na tom, že ochotu nebo touhu může vygenerovat lidská svobodná vůle, zatímco Bible říká, že Boží Duch svatý je ten, kdo dává tuto moc nebo schopnost ke znovuzrození.

Prozkoumejme jeden text Písma svatého, který používá výraz „otevřít srdce“ a podívejme se, zda je v souladu s předchozími body:

♦ *Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která uctívala jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval. (Skutky 16:14)*

Pán otevřel její srdce tak, aby reagovala na Pavlovu zprávu. První, čeho si všimneme, je, že Lydie skutečně dávala pozor, nebo naslouchala Pavlovým slovům. S radostí naslouchala a ochotně uvěřila jeho zprávě. Jak už jsme si ukázali, musela to udělat sama, aby měla z evangelia užitek a mohla být spasena. Lydiino pozorné naslouchání a víra ilustruje body jedna, dva a tři, které jsme uvedli, a vyvrací hyperkalvinismus, který učí, že vyvolení budou zachráněni bez ohledu na to, zda evangelium naslouchají a věří mu nebo ne. Lydie si však ve skutečnosti vybrala věřit a učinila tak pouze proto, že tomu tak chtěla celým svým srdcem. Neučinila tak neochotně, ani to nebyl Bůh, kdo za ni naslouchal a uvěřil. Byla to její vlastní odpověď a byla to velmi ochotná odpověď.

Dále si můžeme všimnout, co udělal Bůh. Je nám zde ukázáno, co musel Bůh udělat dříve, než mohla být Lydie spasena. **(1) On dal spasení „milostí skrze víru“**, která mohla být zvěstována. To, o čem Pavel mluvil, byly zřejmě skutečnosti evangelia týkající se smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista a jistě o tomto Beránku, který je Božím milostivým darem. **(2) Bůh také Lydii přinesl zprávu o svém daru.** Poslal svého kazatele, aby jí pověděl o plánu spasení. Bůh poskytl všechny prostředky spasení – dal svého jednorozeného Syna. Směřoval ke svému cíli, zajistil takového kazatele, jako byl Pavel – o tom je Pavlovo svědectví ve Skutcích 22. A právě v tomto bodu se arminianismus odchyluje od Bible a na výše uvedené pravdy aplikuje lidskou logiku.

Arminiáni tragicky zanedbávají mnohé biblické verše a proto nevidí, že Bůh musí udělat ještě něco dalšího. **(3) Bůh otevřel Lydiino srdce (neboť jí dal duchovní život), aby byla schopna uvěřit.** Její přirozená mysl byla slepá, její přirozené srdce bylo od Boha odvrácené a její vůle setrvala v duchovní smrti. Vysvobodit ji z tohoto duchovního hřbitova morální zkázy mohla pouze Boží moc. **Darování tohoto života a moci je výhradně Božím dílem.** Všimněte si, že Bible dává zásluhu na otevření Lydiina srdce výslovně samému Bohu. Jestliže to z tohoto textu nepoznáme, pak jednoduše neumíme číst:

♦ *„...Pán jí otevřel srdce...“*

Všimneme si také, jak jasně nás učí Duch svatý o vztahu mezi příčinou a následkem při obrácení Lydie. Jedině Bůh otevřel Lydiino srdce, to je příčina. Učinil to, aby byla schopna naslouchat pravdám, které Pavel kázal – to je následek. A právě to nám říká Boží slovo. Nerozčilujme se nad mrtvou teologií, ani nezatrácujte Kalvína, ale přečtete si sami slova Bible. Jestliže se budete snažit zapřít jeden jediný důvod, proč Lydie pochopila evangelium a uvěřila v něj, tedy skutečnost, že to byl Bůh,

kdo jí umožnil uvěřit a otevřel jí srdce, pak se stavíte proti Boží pravdě. Pokud se pokusíte od tohoto textu vložít lidskou svobodnou vůli jako rozhodující faktor pro účinnost spásy, pak vědomě podkopáváte Boží slovo.

Boží milost nenabízí jen spasení, ale Boží moc nám dává také schopnost si jej přát a také přijmout. On v nás vyvolává nejen touhu patřit Bohu, ale i skutky, které tuto touhu naplňují. Jeho dílo v nás vytváří nového, znovuzrozeného člověka a proto znovu opakují, dílo znovuzrození je zcela dílem Ducha svatého.

V okamžiku, kdy ztratíme z očí rozdíl mezi spasením skrze víru (lidský skutek) a znovuzrozením z Ducha svatého (Boží skutek), směřujeme do oblasti polopravd a teologických nesází. Zavede nás to k přesvědčení, že člověk je schopen dělat to, o čem Bible důrazně říká, že schopen činit není. Nutnost díla Ducha svatého je pak teologicky popřena a nebude trvat dlouho, kdy bude v běžné praxi ignorována. O tom svědčí stav moderního evangelismu.

Od té doby, co jsou křesťané přesvědčeni, že znovuzrození je nedílnou součástí lidské volby, používají metodologii, která je mnohem důležitější, než teologie Bible. Organizace, plánování a nábor se staly pro úspěch evangelizace neodmyslitelné, zatímco nezbytné dílo Ducha svatého je téměř zapomenuto. Je pravda, že plánovaná služba evangelizace si libuje v potřebě „modlit se za vedení Duchem svatým“ a týmy lidí jsou vysílány s několika měsíčním předstihem před velkou kampaní, aby se modlili za bohatou zeň. Někteří evangelisté si jsou zcela jisti, že slib věřících modlit se každý den nebo jiný závazek (přispívat finančně na evangelizaci), který je nezbytný (výzvy typu pouze vaše dary mohou tuto ohromnou kampaň umožnit), je pro úspěch kampaně důležitější, než evangelium samo, ale to už je jiné téma pro jiný den.

– John G. Reisinger –
Přeložil Marek Obrdžálek

ZA KOHO JEŽÍŠ KRISTUS ZEMŘEL?

- 1. Za svůj lid:**
  - ◆ *Porodí pak syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů. (Matouš 1:21)*
- 2. Za Boží vyvolené:**
  - ◆ *Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť Bůh, ten ospravedlňuje! Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus, ten zemřel, ale hlavně byl vzkříšen z mrtvých; ten je také po Boží pravici a oroduje za nás [Boží vyvolené]! (Římanům 8:33-34)*
- 3. Za „můj lid“:**
  - ◆ *Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vytažen ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. (Izajáš 53:8)*
- 4. Za „Boží děti“:**
  - ◆ *To však neřekl sám od sebe, ale protože byl toho roku nejvyšším knězem, prorokoval, že Ježíš má zemřít za tento národ. A nejen za tento národ, ale také, aby shromáždil rozptýlené Boží děti v jedno. (Jan 11:51)*
- 5. Za „Své potomstvo“:**
  - ◆ *Ale Hospodinovou vůli bylo zkušito ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. (Izajáš 53:10)*
- 6. Za „mnoho synů“:**
  - ◆ *Na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, se totiž slušelo, aby přivedl mnoho synů do slávy, když skrze utrpení přivedl k cíli vůdce jejich spasení. (Židům 2:10)*
- 7. Za ty ovce:**
  - ◆ *jako mě zná Otec a já znám Otce; a za ty ovce pokládám svůj život. (Jan 10:15)*
- 8. Za Boží církev:**
  - ◆ *Dbejte tedy na sebe i na celé stádo, nad nímž vás Duch Svatý ustanovil biskupy, abyste pásli Boží církev, kterou získal svou vlastní krví. (Skutky 20:28)*

♦ *Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, ... (Efezským 5:25)*

9. Za své přátele:

♦ *Nikdo nemá větší lásku než tu, aby položil svůj život za své přátele. (Jan 15:13)*

10. Za „mnohé“:

♦ *Právě tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Matouš 20:28)*

11. Za Abrahamovo semeno:

♦ *A jelikož děti mají účast na těle a krvi, i on se jich podobně stal účastným, aby skrze smrt zničil toho, kdo měl moc smrti, to jest ďábla, a osvobodil ty, kdo byli po celý život drženi v otroctví strachem ze smrti. Andělů se totiž opravdu neujímá, ale ujímá se Abrahamova semene. (Židům 2:14-16)*

– Verše vybral Don McKinney –

ABRAHAMOVO POTOMSTVO

Již delší dobu dostáváme dopisy od bratrů dispenzacionalistů, kteří jsou znepokojeni tím, že jsem prý opustil izraelský národ... a občas se leccos donese i k mým uším. Připomeňme si výstražnou reakci čtenáře na článek „Vzkříšení“ ZOD 68, str. 9:

✉ *Z toho, co jste napsal, že nyní Izrael už nemá žádné (duchovní) vyhlídky do budoucna, že pozbyl své vyvolení, byste měl činit pokání. Izrael je stále vyvoleným národem, nikdy o své vyvolení nepřišel.*

V úvodu tedy chci zdůraznit, že jsem národ izraelský neopustil! Jedním z mých častých modlitebních „požadavků“ ve světle současných událostí je, aby Bůh etnické Židy „přitáhl“ ke Kristu, protože naprostá většina etnického lidu totiž do Božího společenství Izraele vůbec nepatří. Pavel jasně učí efezské, že jen ten, kdo je v Kristu, patří k opravdovému Božímu Izraeli:

♦ *...že jste v té době opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. (Efezským 2:12)*

♦ *...ani nejsou všichni dětmi Abrahamovými jen proto, že jsou jeho potomci, nýbrž z Izáka bude povoláno tvé potomstvo, to jest: dětmi Božími nejsou tělesné děti, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbené. (Římanům 9:7)*

Z uvedených veršů vidíme, že být bez Krista znamená nemít členství ve společenství Izraele, nemít Abrahamova duchovního otce, nemít zaslíbení, nemít naději, nemít ani Boha. A to platí pro každého člověka bez výjimky a bez rozdílu, tedy i pro etnické Židy. Z Písma tedy vyplývá, že neznovuzrození etničtí Židé nejsou pravým Izraelem, nestali se Abrahamovým duchovním pokolením:

♦ *Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, s obřízkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona. Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha. (Římanům 2:29)*

Na základě těchto a mnohých jiných veršů, obvinění, že jsem opustil etnické Židy, je poněkud nadsazené a zcela nepochopené. Jednou z mých nesilnějších tužeb je, aby i Židé přijali Pána Ježíše Krista. Netoužím po tom, aby postavili nový chrám, toužím po tom, aby jim Bůh „postavil“ nové srdce a tak se sami stali opravdovým Božím Chrámem, tak jako jím jsou všichni, kdo jsou v Kristu. Nepovažuji za „duchovní vyhlídku“ obnovy chrámových obětí, aby znovu tekly proudy krve telat, býků a kozlů, které v minulosti ani v budoucnosti nemohou odstranit hřích. Toužím po tom, aby Židé vešli do Krista, aby byli jednou provždy obmyti Kristovou krví, aby se stali Kristovým tělem, aby v nich přebýval Duch Boží, aby obývali Zemi zrozenou v jednom dni, aby přislušeli Národu zplodenému nárazem o letnicích – jak prorokoval Izajáš. Jednoduše toužím po tom, aby už konečně byli opravdovými Židy! Věřím, že

22 ZÁPAS O DUŠI

Židé už nejsou na základě tělesné genetiky vyvolený národ určený k tomu, aby se znovu vrátil ke starozákonním praktikám. Věřím, že mnozí z nich jsou dnes vyvolení na základě „duchovní genetiky“ pravého zaslíbení Abrahama synovství v Kristu, které nemá s tělesným původem nic společného:

♦ *Není rozdíl mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť... (Římanům 10:12)*

A protože jim toto všechno ze srdce přejí, nemám důvod činit pokání. Necítím potřebu činit pokání, protože jim ze srdce nepřeji nový chrám s kněžími a obětními býky a kozly. Nemohu činit pokání z toho, že jim ze srdce přejí jenom Krista. Věřím, že Židé dnes mají stejná duchovní zaslíbení jako ostatní národy, protože v Kristu mezi nimi a námi není rozdíl. Nenapsal jsem, že Židé už nemají žádné duchovní vyhlídky. Napsal jsem, že jedinou vyhlídku, kterou mají, je Kristus. Je snad lepší vyhlídka možná? Považuje snad někdo Krista a nebeskou vlast za méněcennou vyhlídku než část sporného území na Středním východě? Věřím, že veliké množství Židů bude před 2. příchodem Krista ještě spaseno, ale pouze v rámci Kristova těla – církve – Božího Izraele.

Pohled na Izrael a především na Abrahama „formuje“ každou teologii, pro kterou je celá Bible vdechnutá Duchem Božím, pro kterou je konečnou autoritou a bezchybným Božím slovem. Dnes jsou mezi těmi kdo přijímají Bibli bezpodmínečně, rozšířeny tři teologické směry, z nichž dva dominují: **dispenzacionalismus a teologie smlouvy**:

Sto sedmdesát let mladý dispenzacionalismus se neustále vyvíjí a obměňuje. Přináší širší prostor k novým pohledům na Boží slovo než teologie smlouvy, což je podle mého soudu dobře, protože je otevřenější k novým podnětům a poznání. Přečetl jsem tucty dispenzačních knih a každá měla nějaký ten svůj „originální“ výklad. Jednu jsem před léty napsal sám...

Na druhé straně stojí teologie smlouvy, která byla písemně završena v polovině 17. století. Viceméně se již 350 let drží Westminsterského vyznání víry, které je základem věrouky reformovaných denominací. I zde jsou však denominace, které toto vyznání upravili – někteří reformovaní baptisté.

Protože jsem poznal do určité hloubky oba teologické systémy, chci se s čtenáři podělit o některé zajímavé poznatky. Upozorňuji na skutečnost, že podle toho, jak odpovíme na základní otázku, která se týká Abrahamova potomstva, tak se zařadíme do teologického systému, do něhož budeme muset, chtít nechtě, všechny ostatní věroučné doktríny umístit. Některé do jednoho či druhého systému zapadnou hladce, jiné budeme muset logicky „ztvárnit“, aby do něj vůbec zapadly:

Dispenzacionalismus chápe Abrahamovy potomky především jako etnické Židy. Proto některé sliby dané Abrahamovi se musí ještě vyplnit na etnických Židech a jejich dětech v očekávaném budoucím království.

Teologie smlouvy souhlasí, že Židé a jejich děti jsou Abrahamovými potomky, ale od letnic k nim patří také křesťané a jejich děti. Jedna smlouva milosti, od Adamova pádu až do Kristova druhého příchodu, pokrývá a ošetřuje celou Boží spásnou historii ve dvou stupních – první před Kristem a druhý po Kristu. Izrael byl starozákonní církví a Církev je novozákonním Izraelem.

Kdo je Abrahamovo potomstvo? Podle odpovědi poznáme, jak chápeme Boží záměr sjednocení všeho v Kristu. Naše odpověď, jak už víme, nás zařadí do určitého teologického systému. Neznalost a nedořešení této otázky následně odkryje nedostatky porozumění celé Boží spásné akce, protože slib spasení byl dán Abrahamovi a jeho potomstvu. Jinými slovy, kdo je spasen, musí být Abrahamovým potomkem... Jde o natolik závažné pojednání, že prosíme každého z vás a modlíme se, abyste četli pozorně a bude-li třeba,

četli text, který předkládáme i vícekrát. Víme, že pro mnohé to bude text objevný, přivede vás na mnoho dalších myšlenek a souvislostí. Naším přáním je, abyste pochopili hlubší pravdy, které často zůstávají skryté našim srdcím.

☞ *Dnes mnozí věřící, hlavně mladí pastoři (USA a UK) z různých prostředí vykládají Boží slovo a zjišťují, že se člověk nemusí nutně hlásit k dispenzacionalismu, ani k teologii smlouvy. Zjišťují také, že reformace, jakkoli byla úžasná, se nikdy zcela neoprostila od všech omylů Říma. Stále více pisatelů a kazatelů upozorňuje, že jak historický dispenzacionalismus, tak klasická teologie smlouvy jsou ve své snaze o celistvost na dně. Oba systémy dnes prochází zásadními změnami a posunem směrem k názoru, že v obou je částečná pravda. To však v žádném případě neznamená pokus tyto dva systémy nějakým způsobem sloučit. Znamená to, že teologové z obou táborů objevují v Písmu dvě věci. Vidí, že (1) jejich vlastní systém není zcela v souladu s mnoha texty Písma, a že (2) tytéž texty je nutí přijmout určité názory zastávané druhým systémem. A to se děje obyčejně tak, že si lidé poctivě přiznávají, že některé ze svých základních předpokladů prostě nemohou dokázat z konkrétních biblických textů. Zjišťují, že základy svého systému přijímají dříve, než se obrátí k samotnému Božímu slovu. Mnoho mladších studentů Božího slova pozoruje, že oba dva systémy své základní předpoklady přijímají jako fakta bez jakéhokoli jasného biblického důkazu. Proto se konečnou autoritou křesťanova svědomí znovu stává Boží slovo. Poznámky v Bibliích, výroky osobností papežského formátu ani kréda našich otců už nemají neomezenou vládu nad myslí a srdcem mnoha oveček. Hlasy „Co praví samo Písmo?“ zní zemí tak silně, jako nikdy od dob reformace. Někteří z nás si troufají věřit, že tato generace by mohla spatřit den, kdy se kalvinistické církve zbaví posledních zbytků římského řádu.*

Mnozí se modlí, aby naše generace dosáhla stejně významných změn jako reformátoři a puritáni, a přitom se vyhnuła jejich omylům. Není pochyb, že pozorujeme reformaci církve. Potřebujeme reformovat reformaci, nejen reprízu šestnáctého století. – jgr –

Prostě „věř tradičnímu výkladu a krédům „otců“, ač byly ve své době úžasně, ochuzuje církev natolik, že místo čerstvého chleba nabízí chléb okoralý... Historické krédo reformátorů znělo: „Ecclesia reformata et semper reformanda – Církev reformovaná se neustále reformuje.“ Taková církev není statická instituce, ale dynamická, proto musí pokračovat v reformaci a neustálém posvěcování.

Čtenářům bych rád řekl, že jsem o učení dispenzacionalismu začal pochybovat, ale uspokojivou odpověď na své tíživé otázky jsem nenašel ani v teologii smlouvy. Po dlouhých dva roky jsem věděl co již nejsem, ale nevěděl jsem, co jsem... Kniha Johna G. Reisingera „**Čtyři Abrahamova pokolení**“ mi odpověděla na mnohé, i když ne na všechny mé otázky. Autor není dispenzacionalista ani teolog smlouvy. Na své duchovní pouti však prošel oběma teologickými školami – to mne s ním sblížilo. Asi po sedmiletém hledání mohu říci, že se s jeho zkušeností v mnohém osobně ztotožňuji. Naší modlitbou je, aby „1. kapitola“ z knihy „Čtyři Abrahamova pokolení“ vzbudila i váš zájem a touhu po hlubším poznání Božího slova. Kniha je přeložena a připravena do tisku. O tom, zda vyjde, rozhodnete vy, čtenáři a přátelé Zápasu o duši. Její internetovou podobu, e-Knihu, najdete na: <http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>. Prosíme, napište nám, zda máte zájem o ekonomické vydání ve formátu „Teologie do kapsy – teokapsu“. Rádi bychom publikaci zaslali všem čtenářům ještě do konce letošního roku. Obrácíme se na vás s prosbou, pokud můžete, abyste se sponzorsky podíleli na finančních nákladech. Předem děkujeme. – pst –

1. Kapitola

Proč je Abrahamovo potomstvo tak důležité?

Abraham je jednou z nejdůležitějších osobností v celých dějinách a hned po našem Spasiteli jednou z nejvýznačnějších postav Písma. Jeho význam si můžeme ještě ozřejmit:

1. Abraham je jediným člověkem, jehož kdy který pisatel Bible nazval „přítelem Božím“ (Izajáš 41:8; List Jakubův 2:23). Abrahamovo přátelství s Bohem čili „ospravedlnění milostí skrze víru“ používá Pavel, když obhajuje koncepci, že všichni věřící všech věků jsou „spaseni milostí skrze víru“ (Římanům 4).
2. Celé Písmo od Genesis 12 až po závěr knihy Zjevení je příběhem Abrahama, jeho „potomstva“ a vztahu tohoto potomstva ke zbytku lidstva.
3. Žádný jiný člověk v Písmu ani v dějinách (s výjimkou Adama) není, pokud jde o potomstvo, tak úzce spřízněn s Kristem.
4. Všechna požehnání, která izraelský národ dostal, dostal jen díky Božímu slibu Abrahamovi. I za to, že byli vysvobozeni z Egypta a na Sinaji ustaveni jako národ, vdělili jen svému tělesnému původu z Abrahama.
  - ◆ Jejich volání o pomoc vystupovalo z té otročiny k Bohu. Bůh vyslyšel jejich sténání, Bůh se rozpomněl na **svou smlouvu s Abrahamem**, Izákem a Jákobem, Bůh na syny Izraele pohleděl, Bůh se **k nim** přiznal. (2. Mojžíšova 2:23-25)
  - 5. Kristus přišel do tohoto světa,
    - ◆ ... aby prokázal milosrdenství našim otcům a vzpomenu na svou svatou smlouvu – na přísahu, kterou přísahal Abrahamovi, našemu otci ... (Lukáš 1:72-73, NBK)
6. Apoštolové kázali evangelium jako naplnění smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem.
  - ◆ Vás se týkají zaslíbení proroků i smlouva, kterou Bůh uzavřel s va-

šimi otci, když řekl Abrahamovi: „V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy na zemi.“ Především pro vás povolal svého služebníka a poslal ho k vám, aby vám přinesl požehnání a odvrátil každého od jeho hříchů. (Skutky 3:25-26)

7. Je nemožné být jen začít chápat list Galatským, aniž by člověk rozuměl, jaký význam má Abraham a jeho vztah k dnešním věřícím. Všichni „lidé víry“ jsou „syny Abrahamovými“ (Galatským 3:7) a „docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem“ (Galatským 3:9). Kristus zemřel na kříži, „aby požehnání dané Abrahamovi dostaly ... i pohanské národy“ (Galatským 3:14).
8. Abraham získal ospravedlnění jako Boží dědictví vírou v zaslíbení evangelia, které mluvilo o Kristu (Galatským 3:6-9,18), a vy a já, kteří dnes věříme témuž evangeliu, získáváme totéž dědictví ospravedlnění, protože vírou jsme „potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (Galatským 3:29).

Opakuji, co jsem už řekl. Hned po Kristu je Abraham jedním z nejvýznamnějších lidí v celém Písmu. Žádní dva lidé nejsou, pokud jde o jejich „potomstvo“, v takovém příbuzenském vztahu jako Abraham a Kristus. Celá historie vykoupení krouží kolem „Abrahama a jeho potomstva“. V tom, abychom ve spisech Starého i Nového zákona viděli jednotnou zvěst o vykoupení prostřednictvím našeho Pána Ježíše Krista, nám nemůže žádný poznatek pomoci více, než když budeme vědět, co přesně bylo Abrahamovi a jeho potomstvu slíbeno a kdo přesně je tím potomstvem, kterému to bylo slíbeno. Rozdílné odpovědi na tyto otázky odděluje dispenzacionalismus od teologie smlouvy už v jejich základních východiscích.

Až dosud bylo naše studium snadné. S biblickými texty a s tím jedním všeobecným závěrem, že je Abraham důležitý, bude souhlasit každý. Je ale

třeba prodiskutovat mnoho otázek. Odpovědi na následující otázky jsou zásadní nejen pro to, abychom chápali Abrahamovu roli a sliby učiněné jeho potomstvu; představují také základ našeho přístupu k celému Písmu. Naše chápání historie, prorocství, budoucnosti Židů, podstaty církve, křtu, Božího království, vztahu mezi zákonem a evangeliem a mnoha dalších problémů závisí na tom, jak na ně odpovíme.

Základní otázky, které se týkají Abrahama a jeho potomstva

1. *O kom přesně Písmo mluví v různých oddílech, kde je zmíněno Abrahamovo potomstvo? Je zřejmé, že ne všechny Abrahamovy přirozené děti jsou „uznány“ za jeho potomstvo v tom smyslu, v jakém se o něm mluví v Boží smlouvě.*
    - a. Označuje „Abrahamovo potomstvo“ vždy tytéž osoby?
    - b. Kolik různých významů může „Abrahamovo potomstvo“ mít?
    - c. Jak bezpečně poznat, o kterých konkrétních druzích potomstva (o kterých lidech) určitý oddíl mluví? Kdy pojem „Abrahamovo potomstvo“ zahrnuje
      - Izáka, ale ne Izmaele,
      - Jákoba, ale ne Ezaua,
      - nebo křesťana pohanského původu, ale ne Žida?
  2. *Jaká požehnání přesně byla Abrahamovu potomstvu v jednotlivých textech zaslíbena? Jákob dostal zaslíbení, která jeho bratr Ezau, dvojče, nedostal. Jak zapadají Izmael, Izák, Ezau, Jákob a novozákonní věřící pohanského původu do odpovědi na následující otázky?*
    - a. Je „Abrahamovo požehnání“ jedna věc nebo několik?
    - b. Jsou pro různá potomstva určena různá požehnání?
    - c. Je nějaké požehnání, které dostanou všechny druhy Abrahamova potomstva?
    - d. Jsou některá požehnání určena jen jednomu nebo jen některým Abrahamovým potomstvům?
  - e. Jak bezpečně poznat, o kterém konkrétním požehnání určitý oddíl mluví?
3. *Za jakých podmínek přesně mají jednotlivé druhy potomstva obdržet příslušná požehnání? Církev, jako Abrahamovo potomstvo, byla založena na jiných zaslíbeních než izraelský národ, rovněž Abrahamovo potomstvo.*
    - a. Jsou některá zaslíbení, daná Abrahamovi a jeho potomstvu, „podmíněná“ a jiná „nepodmíněná“? Jak je rozoznat?
    - b. Získá člověk některá požehnání automaticky na základě svého tělesného původu a jiná pouze osobní vírou?
    - c. Jak poznat, které konkrétní podmínky se v určitém verši vztahují na příslušná zaslíbení pro jednotlivé druhy potomstva?
  4. *Jsou všechna zaslíbení daná Abrahamovi bezpodmínečná – to znamená taková, že je nelze zrušit, když už byla jednou vyřčena – nebo jsou některá z nich svázána s jinými závažnějšími skutečnostmi tak, že za určitých okolností přestávají platit? Lze je například odvolat, když se změní podmínky, za kterých byla učiněna?*
    - a. Jsou dnes zaslíbení ohledně palestinské země daná Abrahamovi a znovu potvrzená izraelskému národu
      - ukončena,
      - duchovně naplněna v církvi
      - nebo „odložena“, aby byla v budoucnu naplněna v pozemském miléniu?
    - b. Která zaslíbení daná Abrahamovu potomstvu ve Starém zákoně máme chápat v „duchovním“ a která v „doslovném“, „přirozeném“ či „fyzickém“ smyslu?
  5. *Jak přesně bychom dnes měli aplikovat tyto odpovědi v otázkách*
    - a. podstaty církve a její vazby k Izraeli v minulosti, v přítomnosti a v budoucnosti,

26 ZÁPAS O DUŠI

- b. vztahu staré smlouvy a nové smlouvy,
- c. účelu a role zákona na Sínaji a v dnešní církvi,
- d. smyslu a podmínek křtu a jeho souvislosti s obřizkou,
- e. spojení mezi církví a státem
- f. a v otázce milénia?

Není možné odpovědět v této knize na všechny tyto otázky. Doufám jen, že se mi druhé podaří povzbudit, aby se každou z nich zabývali podrobněji. Všechny jsou úzce spojeny s naším chápáním požehnutí slíbených Abrahamovi a jeho potomstvu. Spočívají v nich skutečně základní rozpory mezi teologií smlouvy a dispensacionalismem. Odpovědi na ně jsou také jedním z hlavních důvodů, proč já, jako baptista, jehož teologie je převážně reformovaná, nemohu přijmout základní předpoklady dispensacionalismu ani teologie smlouvy.

Mimochodem: pojmem *dispensacionalismus* v této knize nazývám teologický systém definovaný a vyložený ve *Scofieldově Bibli (Scofield Reference Bible)*. Spojením *teologie smlouvy* označuji systém definovaný a vyložený ve *Westminsterském vyznání víry (Westminster Confession of Faith)*. Tyto dva zdroje používám jen jako orientační body. Čtenáři musí sami posoudit, kde s daným označením souhlasí nebo nesouhlasí. Myslím, že se všichni shodneme na tom, že tyto dva zdroje poskytují přesný přehled základních předpokladů obou teologických systémů, jak byly definovány a přijímány v dějinách. Jsem si vědom, že mnozí lidé oba tyto systémy značně přepracovali. Kladu si otázku, zda je od některých z nich intelektuálně čestné, když na sebe nadále vztahují jedno nebo druhé označení. Někteří změnili nejen svá stanoviska, ale i základní předpoklady, na nichž jejich systém spočívá.

Skutečný rozdíl mezi historickým baptistou a pedobaptistou (ti, kteří křtí děti) nespočívá ve způsobu křtu, ale spíše v odpovědi na otázku: „Kdo je

pravým dědicem Božího zaslíbení Abrahamovi a jeho potomstvu?“ V ní také spočívá jádro mého rozporu s teologií smlouvy i s dispensacionalismem. Dispensacionalisté i teologové smlouvy trvají na tom, že předmětem Božího zaslíbení Abrahamovi jsou „tělesné děti“. Je to šokující (a pro reformovaného baptistu až tragikomické), když slyšíme dispensacionalistu, jak se dovolává *bezpodmínečné smlouvy uzavřené s Abrahamem a jeho potomstvem* jako základu pro své přesvědčení o zvláštní úloze izraelského národa v budoucnosti, a pak pedobaptistu, jak se dovolává *přesně stejné bezpodmínečné smlouvy uzavřené s Abrahamem a jeho potomstvem* jako základu pro křtění dětí. Je zřejmé, že jeden z těchto teologických táborů (možná oba) chybně chápe, kdo vlastně je Abrahamovo potomstvo a jaká přesná požehnutí mu byla slíbena.

Jak vidíte, klademe si několik velmi důležitých otázek. Zabýváme se některými základními předpoklady, na kterých stojí celé teologické systémy. Pokud lze dispensační pohled na Abrahama a jeho potomstvo dokázat z Písma, nemůže být přístup teologie smlouvy k chápání Božího slova správný. Na druhou stranu, jestli teologie smlouvy může svůj pohled na Abrahama a jeho potomstvo vyložit z Písma, pak nejenže je dispensacionalismus nemožný, ale dokazuje to také, že baptistický názor na křest popírá významné zaslíbení smlouvy dané křesťanským rodičům. Pokud je teologie smlouvy správná, proviňují se baptisté doslova kacířstvím. Ale jestli ani dispensacionalismus, ani teologie smlouvy nemohou z Písma *samotného* dokázat, že skutečně správně chápou Abrahama a jeho potomstvo (a mnozí reformovaní baptisté jsou naprosto přesvědčeni, že nemohou), mohou se oba tyto systémy mýlit už v samém počátku.

Všichni si nepochybně uvědomujeme, že skutečný souhlas v tom, jak odpovíme na uvedené otázky, by od-

stranil mnoho rozporů mezi evangelikálními křesťany. Otázky křtu, církve, proctví, Židů, vztahu zákona a evangelia a podobně by byly všechny vyřešeny, kdybychom se mohli shodnout na tom, co Bůh skutečně slíbil Abrahamovi a jeho potomstvu. Zbytek této knihy je pokusem zodpovědět několik otázek z předchozího výčtu.¹ Opakuji ale, že mým hlavním záměrem je podívat se na *základní předpoklady*. Naše pohledy na všechny právě zmíněné otázky jsou určeny našimi základními východisky. *Pokud vycházíme z mylných předpokladů, je podezřelé i všechno, co na nich závisí.* Mým cílem je jasně ukázat, že jak východiska teologie smlouvy, tak východiska dispencionalismu jakožto ucelených teologických systémů nepocházejí z Božího slova, ale jsou logicky odvozena z předem přijatých teologických koncepcí, které mohou a nemusí být správné. Zastánci obou systémů dělají přesně totéž, co dělají evolucionisté. *Předpokládají, že je systém pravdivý, aniž by dokázali jeho základní předpoklady, a jednotlivé doktríny potom dokazují tím, že je logicky odvozují z přijatých „faktů“, tedy ze systému.* Zdá se, že do sebe všechno zapadá, dokud se člověk nepokusí zpochybnit základní předpoklady. Tehdy se ukáže, že celý systém spočívá na předem zvolených ustanoveních.

Potomek versus potomci

V hledání jasných odpovědí na naše otázky nám pomůže několik věcí. Ze všeho nejdříve si musíme uvědomit, že Písmo samo zřetelně rozlišuje mezi Abrahamovým potomkem (v jednotném čísle) a Abrahamovými potomky (v množném čísle) a že toto rozlišení je životně důležité. Pavel tvrdí, že to, co Bůh skutečně slíbil, slíbil Abrahamovi a jeho konkrétnímu potomku (v *jednotném čísle*), nikoli potomkům (v *množném čísle*). Následující oddíl je zásadní pro správné pochopení toho, jak Pavel používá starozákonní slib Abrahamovi a jeho potomstvu:

- ◆ Slib byl dán Abrahamovi a „jeho potomku“; nemluví se o **potomcích** [v množném čísle], nýbrž o **potomku** [v jednotném čísle]: je jím Kristus.
(Galatským 3:16)

Možná se neshodneme, o jakém slibu přesně Pavel v tomto textu mluví, ale jedno je jisté: *příjemce* tohoto slibu nelze označit jako potomstvo, kterému byl dán, a použít přitom množného čísla. Musí to být jednotlivý potomek, ne více potomků. Důležitost Pavlova závěru je zřejmá. Pokud zastáváme teologický pohled, podle něhož se slib daný „Abrahamovi a jeho potomku“ (jednotné číslo) týká Židů a jejich tělesných dětí (množné číslo), popřípadě křesťanských rodičů a jejich dětí (množné číslo), pak protičíme Pavlovu výroku v Galatským 3:16. Tento zjevný fakt nelze popřít.

Celý Pavlův argument, založený na tom, že Duch svatý použil slovo potomstvo v jednotném, a ne v množném čísle, říká, že slib byl dán Abrahamovi a jednomu konkrétnímu potomku, totiž Kristu. Každý pokus vykládat tento oddíl tak, že Abrahamovo potomstvo označuje Židy nebo křesťanské rodiče, znamená rozbít celou Pavlovu argumentaci. Můžeme tvrdit s apoštolskou autoritou, že Abrahamovo potomstvo, kterému byl slib dán, nemá *nic* společného s *tělesným původem*. A nesejde na tom, zda v židovské nebo v křesťanské rodině.

Skutečné Boží zaslíbení a skutečné naplnění tohoto zaslíbení obdržel Abraham jako *otec Kristův*, ne Abraham jako otec Židů nebo otec církve. My, jako věřící, získáváme veškerá požehnání zaslíbená Abrahamovi výhradně na základě našeho *duchovního* spříznění s Abrahamem, a snad je zbytečné dodávat, že tělesný původ nás ani naše děti s Abrahamem *duchovně* spříznit nemůže.

To pochopitelně platilo právě tak v dobách Starého zákona jako v době novozákonní. Tento zřejmý biblický fakt

28 ZÁPAS O DUŠI

teologové všech škol často ztrácejí ze zřetele. Tento princip platil pro Židy, ať žili kdykoli. Ani oni sami, ani jejich tělesné děti nikdy nezískali duchovní požehnání jenom proto, že se narodili v židovské rodině a že byli obřezáni. Museli mít skutečnou víru.

A právě tak tento princip platí i pro dnešní křesťanské rodiče, a to z těžké důvodu. Aby člověk získal jakákoli duchovní požehnání slíbená Abrahamovi, musí být s Abrahamem spřízněn duchovně, a tělesný původ ho ani s pomocí obřizky, ani s pomocí křtu s Abrahamem duchovně nespřízní. To, že se dítě tělesně narodí do určité rodiny, mu nemůže zajistit, že bude „pod smlouvou milosti“, a tudíž ve zvláštní duchovní kategorii před Bohem.²

Ani židovský rodný list spolu s obřizkou, ani křesťanský rodný list spolu se křtem nikdy nikoho neučinily dědicem jediného duchovního zaslíbení daného Abrahamovi. Jediným základem pro to, aby kdokoli obdržel kterýkoli duchovní slib daný Abrahamovi a jeho potomstvu (Římanům 9:11,23-24), je sjednocení s Kristem v důsledku obnovujícího díla Ducha svatého díky milosti vyvolení. Jak dispencionalismus, tak teologie smlouvy tento zřejmý biblický fakt buď popírají, nebo neberou v úvahu.

Druhou skutečností, která nám pomůže, je to, že samo Písmo ve slibech daných Abrahamovi zřetelně rozeznává dva významy. Autor listu Židům na to upozorňuje několikrát. V obou následujících oddílech nás vyzývá, abychom napodobovali Abrahamovu vytrvalou víru, očekáváme-li, že získáme slíbená požehnání.

◆ Když totiž Bůh dával zaslíbení Abrahamovi, neměl, při kom větším by přísahal, a tak přísahal sám při sobě: „Jistě ti velmi požehnám a velice tě rozmnožím.“ A tak, protože byl trpělivý, **dosáhl zaslíbení.**

(Židům 6:13-15, NBK)

V Židům 11 říká autor *pravý opak*. Poté, co ve verších 11 a 12 výslovně jmenuje Abrahama, prohlásí:

◆ Ti všichni [včetně Abrahama] zemřeli ve víře, **aniž by dosáhli zaslíbení** ... a nikdo z nich [ani Abraham] (ačkoli skrze víru obdrželi dobré svědectví) **nedosáhl zaslíbení.** (Židům 11:13,39, NBK)

Nyní je zřejmé, že Boží slib dát Abrahamovi potomka byl splněn, když se narodil Izák, a právě tak je zřejmé, že to, co Bůh skutečně slíbil, se naplnilo, až když přišel Kristus. Jinými slovy, sliby dané Abrahamovi musí mít jak fyzický, tak duchovní obsah. Musíme ale upozornit, že nejde o *dva nezávislé sliby*, ale spíše o to, že fyzická stránka slibu je viditelným závazkem a potvrzením obsahu duchovního slibu. Skutečným obsahem slibu je jeho duchovní stránka, která fyzickou převyšuje. Jednou z chyb každé teologie, která církev nevnímá jako pravý Boží Izrael, je to, že nevidí a nemá na paměti tento zřejmý biblický fakt. Doufáme, že se nám v této knize podaří tuto pravdu dále rozvinout. Následující tabulka ukazuje, kam směřujeme.

Slíbeno	Naplnění zaslíbení	
	<i>Fyzický stín</i>	<i>duchovní skutečnost</i>
<i>potomek</i>	Izák	Kristus, pravý potomek
<i>národ</i>	Izrael	Církev, pravý národ
<i>země</i>	Palestina	Nebeská vlast, pravá země

(1) Měl bych hned na začátku upozornit, že v této knize předpokládám, že čtenář není neznalý teologie a teologických pojmů. Těm, kdo byli pod vlivem jedině teologické školy, může tato četba připadat obtížná. Je určena zejména těm, kdo jsou v podstatě obeznámeni s dispencionalismem i s teologií smlouvy, ale ani jedno je zcela nepřešvědčující. Tento materiál bude zvláště zajímavý ty, kdo se účastní právě probíhající diskuze na téma zákon a milost.

(2) Baptisté věří, že každé dítě smlouvy, jehož se týká Boží slib Abrahamovi a jeho potomstvu, má být pokřtěno. Trvají však na podmínce, že musí mít spásnou víru, která jediná potvrzuje, že je potomkem Abrahamovým a dědicem tohoto zaslíbení.

ZÁKLADY TŘÍ HLAVNÍCH TEOLOGIÍ

Toto pojednání v podstatě rozšiřuje předešlé téma. V dnešní církvi převládají tři pohledy na výklad Písma. Přede vším chci zdůraznit, že v každé této skupině jsou oddaní znovuzrození věřící, kteří milují našeho Pána Ježíše Krista a spoléhají, pokud se spásy týká, pouze na Boží milost, která je jim udělena v Kristu Ježíši. Tak jako žádná denominace nikoho nespasí ani neztratí, tak ani jedna z těchto teologií nikoho nespasí ani neztratí. Spasí pouze Pán Ježíš Kristus, jenž neztratí ani jednu ovečku Božího lidu, která Mu byla dána Otcem. Proč se teologií tedy zabýváme? Naší touhou je, aby křesťané věděli, že ne každý jejich bratr nebo sestra vidí jisté pasáže výkladu Písma stejně. Právě rozdílný výklad rozděluje křesťany na denominace. Jedni zdůrazňují Ducha, druzí Krista, další židovský národ, pro jedny je Boží svrchovanost vším, jejich oponenti zdůrazňují svobodnou vůli atd. Nejvíce se ale křesťané rozcházejí ve výkladu věcí budoucích, v eschatologii. V každé denominaci naleznete mnoho drobných i zásadních odlišností výkladu. Proto jsou jedni, kteří se raději teologií nezabývají vůbec, od toho mají své pastýře, ale to je sebeklam, protože každý nějakou teologii zastává a do některého teologického systému patří. Beznázorovost, pokud se Boha týče, neexistuje.

Pak jsou další, kteří zkoumají Písmo důkladně, na modlitbách prosí za pochopení toho, co Písmo skutečně říká. Podívejme se společně na tři základní směry teologie:

- ✓ **(DISP)** *Dispenzacionalismus*
- ✓ **(TS)** *Teologie smlouvy*
- ✓ **(TNS)** *Teologie nové smlouvy.*

Nejrozšířenější ve světě je dnes DISP. To ale neznamená, že vždycky byl. Asi do roku 1830 byl v dnešní podobě a svým silným zaměřením na etnický Izrael v podstatě neznámým systémem.

Avšak premilenialismus (Kristus se vrátí před tisíciletím), jenž je jedním z charakteristických rysů dispenzacionalismu, je v církvi známým pojmem již od prvního století.

Zbývající dva systémy, TS a TNS jsou mnohem starší než DISP. TS je charakterizována především dělením písma na smlouvu skutků a smlouvu milosti, jež zahrnuje po Adamově pádu jak Starý, tak Nový zákon. TNS je charakterizována tím, že v nové smlouvě Kristus naplnil a tak nahradil všechny předcházející smlouvy v Sobě. Proto Nový zákon, v tomto systému, vždy vysvětluje Starý zákon.

Dnes se osobně přikláním k TNS, i když jsem dlouho zastával DISP. Tím v žádném případě netvrdím, že DISP a TS neobsahují pravdu. Jistě ji obsahují, ale v mnoha případech se jejich doktríny vzájemně vylučují. DISP odděluje Starý zákon od Nového zákona tak důsledně, že je prakticky nemůžeme znovu dát dohromady – Židé a církve jsou dvě naprosto rozdílné podstaty. TS naopak slučuje Starý a Nový zákon tak, že je nikdo už nerozdělí – Židé a církve jsou naprosto totožná podstata.

Prvky TNS byly typické pro baptistické chápání víry od dob reformace 16. století. Ani TNS není bez chyby, má mnoho nedokonalostí. I TNS se v některých doktrínách vzájemně vylučuje jak s DISP, tak i s TS anebo s oběma. Vše co říkám je, že TNS, jak ji dnes vidím, se jeví být vyváženější pohled na vztah mezi Starým a Novým zákonem i na vzájemný vztah mezi Židy a církví. TNS i se všemi námitkami, které mohou být vůči ní vzneseny, je propracovanější a tím, podle mého názoru, schůdnější cesta.

V následující tabulce můžete srovnat, kde se tyto tři základní teologie vzájemně rozcházejí nebo shodují. Prosim o pečlivé studium tabulky, kterou jsem sestavil a zpracoval podle textu *Donaldal Hochnera, G. Richarda Gaudreaua a Curta Daniele.*

– pst –

30 ZÁPAS O DUŠI

DISPENZACIONALISMUS (DISP)	TEOLOGIE SMLOUVY (TS)	TEOLOGIE NOVÉ SMLOUVY (TNS)
Většinou arminiánský, někdy mírně modifikovaný, ale nikdy pětibodově kalvinistický.	Vždy kalvinistická, většinou pětibodově kalvinistická.	Totéž jako v TS.
Zdůrazňuje doslovný – přirozený výklad Písma.	Přijímá jak doslovný – přirozený, tak i obrazný – duchovní výklad Písma.	Totéž jako v TS.
Obyčejně nepřijímá „analogii víry“.	Téměř vždy přijímá „analogii víry“.	Totéž jako v TS.
„Izrael“ vždy označuje tělesné potomstvo Jákoba – Izraele.	„Izrael“ může podle textových souvislostí označovat jak tělesné potomstvo Jákoba, tak duchovní Izrael.	Totéž jako v TS.
„Boží Izrael“ v Galatském 6:16 označuje pouze tělesný Izrael.	„Boží Izrael“ v Galatském 6:16 označuje duchovní Izrael jako v Ga 3:29; Ř 2:28-29; Ř 9:6; Fp 3:3.	Totéž jako v TS.
Bůh má dvojí lid. Izrael má pozemský účel a církev má nebeský účel.	Bůh měl vždy, jak ve SZ tak i v NZ, jen jeden lid – církev. Ta se během věků postupně rozvíjela v souladu se smlouvou vykoupení jež byla ustanovena Trojjediným Bohem na věčnosti.	Starozákonní věřící jsou nazýváni „vyvolení z Izraele“ Ř 11:7, nebyli tedy Církví. TNS Církev SZ neuznává. V Mt 16:18 Ježíš řekl, že teprve zbuduje svou církev (ve třech dnech J 2:19). Bůh má jen jeden lid. Přirozený Izrael byl fyzickým stínem duchovního Božího Izraele – církve.
Církev vznikla o letnicích	Církev vznikla v SZ (Sk 7:38) a dosáhla naplnění v NZ.	Totéž jako v DISP.
Církev nebyla ve SZ prorokována, byla skrytým tajemstvím až do NZ.	Ve SZ je mnoho proctví ohledně novozákonní církve.	Totéž jako v TS.
Všechna proctví SZ ohledně „Izraele“ se vztahují na národní Izrael. Nevztahují se na církev.	Některá proctví SZ ohledně „Izraele“ se vztahují na národní Izrael, jiná na duchovní Izrael – církev	Totéž jako v TS.
Boží hlavní záměr v historii je budoucí duchovní a fyzické požehnání Izraele.	Boží hlavní záměr v historii je oslavení Krista a potom církve.	Totéž jako v TS. Ale, starozákonní věřící (vyvolení z Izraele) jsou zahrnuti do církve až po jejím vzniku o letnicích. Písmo nikdy nenazývá věřící SZ církví.

<p>Církev je vsuvka v Božím historickém plánu pro Izrael.</p>	<p>Církev je vyvrcholení Božího spásného záměru v historii věků.</p>	<p>Totéž jako v TS.</p>
<p>Hlavním dědicem Abrahámovské smlouvy byl Izák a přirozený Izrael.</p>	<p>Hlavním dědicem Abrahámovské smlouvy byl Kristus, pravý potomek a duchovní Izrael (<i>církev</i>), Kristovo tělo.</p>	<p>Totéž jako v TS.</p>
<p>Trojediný Bůh neustanovil žádnou věčnou smlouvu vykoupění, na jejímž základě by účinně povolal vyvolené.</p>	<p>Trojediný Bůh ustanovil věčnou smlouvu vykoupění, aby na jejím základě účinně povolal vyvolené.</p>	<p>Podobně jako v TS, ale věčná „smlouva“ vykoupění je nahrazena věčným „výnosem“ nebo „záměrem“ vykoupění.</p>
<p>Většina věří, že Bůh v rajske zahradě s Adamem neustanovil žádnou smlouvu skutků.</p>	<p>Bůh ustanovil v rajske zahradě s Adamem, (zástupcem všeho Adamova potomstva) podmíněčnou smlouvu skutků.</p>	<p>Totéž jako v DISP. Ale souhlasí s TS pokud se týká Adamova zastoupení.</p>
<p>Většina věří, že Bůh po Adamově pádu s Adamem neustanovil žádnou smlouvu milosti.</p>	<p>Bůh ustanovil po Adamově pádu smlouvu milosti s Kristem a Jeho lidem, včetně Adama.</p>	<p>Nevěří ve „smlouvu milosti“ jak ji definuje TS. TNS přijímá jen ty smlouvy, které jsou Písmem smlouvami nazývány. Termín „smlouva milosti“ není v Písmu uveden a proto by se neměl používat a obzvláště vztahovat na Mojžíšovskou smlouvu, jež byla podmíněčnou smlouvou zákona.</p>
<p>„Nová smlouva“ Jr 31:31-34 se vztahuje pouze na přirozený Izrael a není totožná s „novou smlouvou“ z L 22:20. Někteří dispenzacionalisté s tímto nesouhlasí.</p>	<p>„Nová smlouva“ Jr 31:31-34 je totožná s „novou smlouvou“ z L 22:20. Obě se vztahují na duchovní Izrael jak potvrzuje Žd 8.</p>	<p>Totéž jako v TS.</p>
<p>Bůh rozvrhl historii spásy do sedmi oddělených dispenzací (období).</p>	<p>Bůh rozvrhl historii spásy do vzájemně souvisejících smluv. Všechny tyto smlouvy byly ale odvozeny z věčné smlouvy vykoupění, kterou Trojediný Bůh ustanovil na věčnosti.</p>	<p>Bůh rozvrhl historii spásy do vzájemně souvisejících smluv. Všechny tyto smlouvy ale vyvrcholily v „nové smlouvě“, která překonal a odstranila všechny předcházející smlouvy, protože všechny byly naplněny v Kristu.</p>
<p>Někteří dispenzacionalisté věří, že starozákonní věřící byli spaseni skutky zákona.</p>	<p>Nikdo nebyl a nebude spasen skutky, ale pouze milostí</p>	<p>Totéž jako v TS.</p>

32 ZÁPAS O DUŠI

<p>Většina učí, že věřící SZ byli spaseni vírou ve zjevení té dispensace ve které žili. To ale nezahrnovalo víru v Mesiáše, jenž na Sebe vzal jejich hříchy a byl pravým důvodem jejich spásy.</p>	<p>Všichni, kteří kdy byli a budou spaseni, jsou spaseni vírou v Krista, jenž na Sebe vzal jejich hříchy, a je jim postupně v každém věku zjevován.</p>	<p>Totéž jako v TS. Někteří by ale řekli, že mnozí věřící SZ nevěděli o zástupném „převzetí hříchů“. Věděli, že jsou hříšníci potřebující Boží milost a odpuštění. Proto očekávali kdy Bůh (Kristus) rozdrťí hadovi hlavu.</p>
<p>Starozákonní věřící nechápali oběti ani jako evangelium ani jako předobraz Mesiáše, jenž na Sebe vzal jejich hřích. Toto se stalo zřejmé až po ukřižování Krista.</p>	<p>Starozákonní věřící věřili v evangelium Mesiáše, jenž na Sebe vzal jejich hřích, a to skrze oběti a proroctví jež chápali jako Jeho předobraz.</p>	<p>Totéž jako v TS.</p>
<p>Duch svatý přebývá pouze ve věřících dispensace (věku) milosti. V žádné jiné dispensaci v nich nepřebýval a nebude v nich přebývat ani po vytržení.</p>	<p>Duch svatý přebývá ve věřících všech věků, obzvláště v současném novozákonním věku a nebude odvolán.</p>	<p>Způsob přebývání Ducha svatého ve starozákonních věřících nebyl týž jako v církvi. V J 14:16-18 Ježíš řekl, že Otec pošle Utěšitele, jenž s věřícími zůstane na věky. Jestliže Duch svatý přebýval ve věřících před letnicemi tímž způsobem jako po nich, potom slib ztrácí smysl.</p>
<p>Ježíš nabídl národnímu Izraeli pozemské království. Protože jej Izrael odmítl, království bylo odloženo do budoucnosti.</p>	<p>Ježíš nabídl duchovní království (<i>Moje království není z tohoto světa</i>), které národní Izrael odmítl, ale je postupně přijímáno duchovním Izraelem Božím.</p>	<p>Totéž jako v TS.</p>
<p>Starozákonní věřící nebyli ani v Kristu, ani součástí Jeho těla, a nejsou ani Jeho nevěsta.</p>	<p>Věřící všech věků jsou v Kristu, jsou součástí Jeho těla a jsou Jeho nevěsta.</p>	<p>Totéž jako v TS, ale starozákonní věřící byli vloženi do Krista až o letnicích.</p>
<p>Zákon staré smlouvy byl celý zrušen pro církev, ale stále platí pro fyzický Izrael. Ten bude znovu pod tímto Zákonem až bude církev vytržena a Bůh se navrátí ke svému původnímu lidu – fyzickému Izraeli.</p>	<p>Zákon staré smlouvy sloužil třem záměrům: a) omezoval ve společnosti hřích b) vedl ke Kristu c) učil věřící zbožnost. Obřadní a občanské zákony byly zrušeny, mravní zákony pokračují.</p>	<p>Zákon staré smlouvy byl celý zrušen nejen pro církev jako v DISP, ale i pro Izrael. Na církev „Židů a Řeků“ se vztahují jen zákony nové smlouvy. Kristus je Zákonodárce nové smlouvy (1K 9:21) v protikladu k Mojžíšovi, jenž byl zprostředkujícím zákonodárcem staré smlouvy.</p>

Jednotlivé zákony staré smlouvy jsou neplatné, pokud nejsou zopakovány v nové smlouvě.	Jednotlivé zákony staré smlouvy jsou platné, pokud nebyly zrušeny v nové smlouvě.	Totéž jako v DISP.
Budoucí pozemské tisíciletí je totožné s Božím královstvím. Věřící jsou vždy premileniální: <i>(Kristus se vrátí před pozemským tisíciletím)</i> . Obvykle jsou pretribulační: <i>(vytržení přijde před soužením etnického Izraele)</i> .	Církev je Boží království. Věřící jsou buď amileniální: <i>(Kristus vládne církvi v nebi a vrátí se ke konci dnů při velkém pronásledování, soužení církve)</i> ; nebo jsou postmileniální: <i>(Kristus vládne církvi v nebi a vrátí se až církve zevangelizuje svět)</i> .	Totéž jako v TS, ale církev byla stvořena teprve o letnicích v jednom dni.
Starozákonní oběti budou v budoucím tisíciletém Království obnoveny pouze jako upomínka.	Starozákonní oběti byly naplněny a navždy zrušeny v Kristu.	Totéž jako v TS.
Tisíciletí naplní smlouvu danou Abrahamovi. „Nová smlouva“ bude uzavřena s Izraelem, nebyla uzavřena s církví. Národní Izrael má svoji specifickou budoucnost v budoucím Božím království – pozemském tisíciletí.	Kristus už naplnil smlouvu danou Abrahamovi. Někteří věří, že ke konci dnů značný počet Židů přijme Krista. Národní Izrael má budoucnost jen v rámci Kristova těla – církvi.	Totéž jako v TS. Upřesnění: Kristus naplnil smlouvu danou Abrahamovi uzavřením „nové smlouvy“ s církví.
David nebo Ježíš bude sedět na trůnu budoucího pozemského tisíciletého Božího království.	Kristus sedí na nebeském trůnu. Svátí, Jeho vyvolení, vládnou pod ním v Duchu.	Totéž jako v TS.
Pravidlem je křest věřících. Presbyteriáni dispezacionalisté, praktikují dětské křty <i>(pedobaptismus)</i> .	Většina, kromě baptistů, praktikuje dětské křty <i>(pedobaptismus)</i> .	Všichni praktikují pouze křest věřících.

PEKELNÝ SPOR

AiG – Answers in Genesis (ODPOVĚDI v GENESIS) je misijní služba, kterou založil Australan – Ken Ham, a kreacionista, když před lety prohlásil, že nastala doba, aby misionáři evangelizovali Ameriku. Během let se práce AiG rozšířila i do Británie. Právě tam v minulých týdnech způsobila přítomnost Kena Hama naprostý poprask. Do tohoto dění byl zavlečen dokonce

i ministerský premiér Tony Blair. A co se vlastně stalo?

Ken Ham a jeho spolupracovníci připravili kreační přednáškové turné. První den konference reportér z BBC položil následující otázku: „Pane Ham, byl jste překvapen, že vaše návštěva u nás vzbudila takový rozruch, že dosáhla i komoru parlamentu?“ Reportér posluchače informoval o tom, že přednáškové turné zaplnilo hlavní titulky tisku celé Británie. „Nikdy jsem neviděl tolik publi-

city na jedno téma – Kreece a Evoluce – v celé Británii“. Uvedme si několik titulků britského tisku (The Guardian, Times, Daily Mail, Daily Telegraph, Sunday Times, Sunday Telegraph, Observer, Independent, Scotsman, Sunday Sun):

• *Američtí kreacionisté na misii v Británii* • *Kreacionisté mladé země vyučují mizernou vědu a ještě horší náboženství* • *Kreační teorie se plíží do škol UK. Máme mít obavy? Ano, varují vědci.* • *Přednášky kreacionistů rozzuřily vědce* • *Biskup žádá novou inspekci na škole, která toleruje učení kreece* • *Bouře kolem výuky kreece na školách* • *Může náboženství a věda být rovnocenné ve vzdělání?* • *Evoluce je Boží metoda stvoření* • *Akademici kritizují kreacionistické školy* • *Premiér Blair podporuje kreaci ve školních osnovách* • *Premiér Blair způsobil vřavu kolem kreacionismu* • *Blair vyvolal nespokojenost v dolní komoře parlamentu* • *Návrat do ulity fundamentalistického náboženství* •

To je jen malá ukázka novinových titulků, které doprovázely turné Kena Hama v Británii. O co vlastně šlo? Organizace AiG si pronajala školní auditorium církevní privátní instituce. Ve chvíli, kdy kritici objevili na internetu oznámení o kreační přednášce, strhl se boj. Nejdříve byl napaden ředitel školy, který odpověděl, že jde o privátní akci. Na to byl ředitel vyzván, aby veřejně odpověděl, zda je přesvědčen, že je správné, aby se kreacionismus přednášel na školách. Na to ředitel prohlásil, že někteří žáci mají kreacionismus jako výběrový předmět (s poznámkou, že škola dodržuje národní standard výuky, který požaduje výuku evoluce). Děti se ve škole učí o Darwinovi, protože musí, ale v této souvislosti také studují odlišné pohledy víry. Proto například poskytuje prostor i Asociaci muslimských škol a výuka Koránu je jen jedna z ukázek tolerance. Přestřelka pokračovala výpady, že za peníze daňových poplatníků se kreacionismus na školách vyučovat nebude... až k obvinění, že křesťanství

fundamentalisté připomínají Talibán a chtějí zvrátit dobu vědeckého pokroku zpět do středověku...

Rada vědců, humanistů, filosofů a církevních liberálů vystoupila jednotně proti instituci, kde vyučují nejen evangelikální křesťané, ale i nevěřící učitelé, za to, že umožnila prezentaci přednášek kreacionistů v rámci studia přírodních věd. Výbuchy ložby proti tomu, že někteří studenti mohli slyšet stanovisko kreacionistů, je považováno téměř za zločin. „To musí být zastaveno“.

Rozruch zasáhl i parlament. Jednoznačně odsouzení školy však zastihuje skutečnost, že právě studenti této školy mají nadprůměrné výsledky, jak prokázala státní kontrola inspektorů. Tony Blair se školy zastal a zdůraznil, že samotná vláda dává ostatním tuto školu za příklad kvalitního vzdělávání studentů. Nato se hněv obrátil na adresu Tonynho Blaira, že pokud je i on skrytý kreacionista, měl by okamžitě rezignovat na svoji funkci. Jinými slovy, nelze být ministerským předsedou a kreacionistou. Richard Dawkins, známý anti-kreacionista a prezident Humanistické asociace se dal slyšet, že: „Každý učitel přírodních věd, který popírá, že svět je miliardy (nebo miliony) let starý, zatemňuje mozek studentů, čímž zakrní jejich logické myšlení“. A dodává, že „tito jedinci jsou hanbou učitelské profese.“

A aby toho nebylo málo, na stranu vědců, humanistů a filosofů se přidaly i hlavy církví. Oxfordský biskup prohlásil v rozhlase a byl citován v tisku následovně. „Pokus prezentovat knihu Genesis jako odpůrce vědeckých pravd je příčinou, proč mají lidé pochybnosti o Bibli. Biblický literalismus uvádí nejen Bibli, ale i křesťany do hanby.“

Rev. Arthur Peacock, který obdržel nedávno Templtonovu cenu ve výši jednoho milionu dolarů za pokrok v náboženství, prohlásil: „Kreacionismus je falešná religionistika a falešná věda.“

Reportér Observeru varuje veřejnost, že skutečnost, když někdo zmiňuje kreacionismus, „vyvolává obavy, že

fundamentalistické doktríny, které zamořily Spojené státy, se začnou šířit i v Británii“.

Dalo by se citovat z mnoha dalších reakcí. Pro nás zůstává skutečností, že přední humanisté napadli školu, která je částečně financována státem za to, že dovolila, aby několik studentů slyšelo ve volném čase o kreacionismu. Tento fakt vyjadřuje silnou netoleranci vůči křesťanství. To vše v zemi, která byla domovem mužů víry jako byl Wesley, Whitefield, Bunyan a Spurgeon, v zemi, kde byla Bible součástí nejen základního vzdělání, ale i na univerzitách, v zemi, kde křesťanské principy byly normou, je dnes zemi, která ztratila křesťanské základy.

– AiG Ministries, May 2002 –

Květnové číslo časopisu Týden mělo nadpis *Bibli na Darwina – Vypukl pekelný spor o tom, jak vznikl svět a jaký má člověk původ. Půldruhého století starý vědecko-náboženský spor o původu člověka se opět dostává do vysoké politiky. Když George Bush před dvěma lety řekl, že „co se teorie evoluce týče, ještě nebyl vyřčen konečný verdikt o tom, jak Bůh stvořil Zemi“, vypadalo to jako další z jeho absurdních přehánek. Tentokrát jsou ale kritici Bushova často nerovného boje s mateřským jazykem vedle. Silně věřící protestant Bush zkrátka patří k zhruba polovině Američanů, která ohledně stvoření člověka, života vůbec a celého světa spoléhá na Bibli a její více či méně doslovný výklad. Jsou to tedy v čele se svým prezidentem ignoranti a tmář, kteří odmítají vědecké poznání? Odpověď, ať už se to ateisticky kovanému Čechovi může zdát jakkoli nesmyslná, zní nikoli.*

Pro Evropana – od věřících Italů a Poláků až po české bezvěrce – je zuřivý zámořský boj o Darwina stěžejí pochopitelný. V Americe ale není v sázce pouze výraz evoluce ve školních osnovách, nýbrž konkrétní politická agenda.

Pokud není evoluce dokázána, tvrdí její odpůrci, nemůže se ve školách učít jako vědecký fakt, ale pouze jako jedna z vědeckých teorií. V takovém případě však nemůže mít protěžované místo ve státních institucích a tím méně by se měla přednostně vyučovat ve školách.

Průzkum veřejného mínění v Ohio ukázal, že 74 procent rodičů si přeje, aby se Darwin o školní tabuli dělil s „inteligentním tvůrcem“. Většina vědců jen lomí rukama. „Věda není demokratická záležitost,“ říká Kenneth Miller, biolog z Brownovy univerzity ve státu Rhode Island. „Devětadevadesát lidí ze sta si může něco myslet, a pravdu může mít ten jeden s opačným názorem.“ (Týden 21/2002 str. 32-38)

I v u nás vydané knize „Darwinova černá skříňka“ přišel autor, americký biochemik Michael Behe, s teorií „inteligentního designu“, která tvrdí, že některé organické útvary (například lidské buňky odpovědné za srážení krve) se nemohly vyvíjet postupně, jak velí evoluce, poněvadž jsou na takový náhodný vznik příliš složité. Behe to nazývá „neredukovatelnou složitostí“. Srážení krve vyžaduje spolupráci více než deseti různých bílkovin; Behe tvrdí, že se takový mechanismus nemohl vyvinout postupně bílkovinu po bílkovinu, protože bez účasti jediné bílkoviny nefunguje nic. To podle něho implikuje existenci inteligentního tvůrce, síly, která přírodní vývoj přinejmenším nastartovala a dává mu obecný směr.

Z uvedených ukázek nejen z Anglie, ale i ze Spojených států vyplývá, že pekelný spor o Darwina může doutnat v našich církvích. V květnu letošního roku proběhl první víkendový pobyt s pracovníky AiG u nás. Podívejme se, jak tento seminář popsal přednášející Dr. Monty White:

Představoval jsem si, že Česká republika je temné a zpustlé místo. Všichni jsme slyšeli vyprávění o totalit-

ním režimu, který v Československu vládl po mnoho let. Představoval jsem si zanedbané státem vlastněné budovy, kde komunistický režim indoktrinoval mladé v jejich ateistické a evolučně marxistické filosofii. Avšak nastala změna. V krásném prostředí Černé Hory vlastní tyto budovy křesťané. Na semináři se sešlo přes 170 lidí dychtivých slyšet úžasné pravdy Božího slova.

Konference se účastnila i řada kazatelů. Vláďa, můj překladatel, byl nadšený, že moje přednáška o důležitosti knihy Genesis a spásy člověka měla tak obrovský dopad a zvrátila jejich víru v „miliony let“.

„Položte otázku v Blansku, Zlíně a v Brně následoval horečný čas otázek na datovací metody, Kainovu ženu, dinosaury, atd. Ateistická výchova způsobila stejné vakuum jako v naší zemi a jejich potřeby jsou stejné jako naše. Mnoho, opravdu mnoho lidí mi děkovalo, že jsem jim ukázal, že Bibli můžeme důvěřovat a že poznatky vědy nám dávají za pravdu.“

Dokonce jsem byl pozván na brněnskou univerzitu. Malá skupina vědců a badatelů si vyslechla, proč věřím kreaaci. To bylo poprvé, kdy kreacionista přednášel na univerzitní půdě. Vedoucí pracovník (The director) a jeho podřízení intenzivně a se zájmem sledovali mé důvody, proč nevěřím v evoluci. Byli překvapeni, že jsem začínal a končil Bibli a mohl jsem jim ukázat na nedostatky evolučních předpokladů. Vedoucí pracovník veřejně přiznal, že sice dále věří evolučnímu vývoji druhů, ale nemůže věřit, že evoluce je příčinou „velkého obrazu“ jako je vznik života, vesmíru, atd... K tomu je třeba nadpřirozené vysvětlení! Bylo napínavé být s lidmi, kteří byli ochotni odložit dekády ateistického myšlení, evoluční indoktrinace a přijmout biblický pohled na kreaaci. Lidé si prošli svým útlakem, ale přesto mají respekt k Božímu slovu, tak jak nám jej představuje Bible.

Answers, Prayer News,
July-Sept. 2002

PŘEMÝŠLET SE NEVYPLÁČÍ

William Dembski je předním zastáncem teorie zvané **Intelligent Design** (Inteligentní uspořádání). To je také titul jedné z jeho knih, která po celém světě vzbudila velký ohlas. Dosud bylo prodáno 20.000 výtisků, což je u knihy tohoto druhu omračující počet.

Ve svém výzkumu Dembski aplikuje matematické a statistické poznatky a metody při hledání inteligentního záměru v uspořádání přirozeného světa. Jak řekl časopis Christianity Today, „hledá rozdíl mezi seskupením mraků a nápisem na obloze, který nese nějaké poselství.“

Až do nedávna byl William A. Dembski (čtyřicátník) profesorem na Baylor University v texaském Waco. Baylor je se svými 18 tisíci studenty považován za největší baptistickou vysokou školu na světě. Dembského objevil sám prezident university Robert Sloan. Sloan si vytyčil dva cíle: přivést Baylor mezi špičkové americké univerzity a přitom ji dovést zpět k jejím baptistickým tradicím. V rámci tohoto úsilí založil Centrum Michaela Polanyie a jeho vedení svěřil Dembskému.

Proč přišel tento vynikající odborník o profesuru a není na této křesťanské škole vítán? Proč se stal vyhnancem mezi vlastními čtyřmi stěnami? Dembski si totiž dovolil zabývat se hypotézou, že vesmír je spíše výsledkem záměrného plánování než souhrou náhodných událostí. Ačkoli je tento vědec s několika doktoráty z oblasti matematiky a filosofie evangelikálním křesťanem, autora plánu neidentifikuje ani nejmenuje, přinejmenším ne ve své výzkumné práci.

Jeho myšlenkám však nepřejí baylorští profesori, kteří se tvrdošjně drží naturalistického výkladu. Toto omezení vědce zavazuje, aby ve své práci uvažovali jako ateisté, i kdyby při svém výzkumu narazili na opačné důkazy. Proto Dembského teorie zavrhlí a ozna-

čili za „skrytý kreacionismus“, který hlásá myšlenku, že Bůh stvořil svět v šesti dnech, doslova tak, jak to čteme v Bibli. Problém je, že Baylor uvázl v třenici mezi konzervativní denominací Southern Baptist Convention a liberálnější Baptist General Convention v Texasu, vůči nimž by škola měla být loajální.

Oponentům Dembského trvalo jen něco málo přes rok, než dosáhli jeho sesazení z vedoucího místa v baylor-ském Centru. V e-mailech a dopisech místním sdělovacím prostředkům obvinili Dembského z ohrožování vědecké pověsti Bayloru. V jedné chvíli spor zuřil tak ostře, že Robert Sloan, prezident univerzity, hovořil o „McCarthyismu“. „Zamíchá jsem se do bratrovražedné války baptistů,“ sdělil Dembski UPI, když mluvil o ironii zápasu, při němž se dokonce i věřící muži a ženy ve své práci snaží uvažovat materialisticky. „Někteří z mých nejhorších protivníků jsou křesťané,“ řekl Dembski.

Opozice byla tak nelítostná, že většina biologů z Bayloru bojkotovala konferenci Polanyiova centra, které se účastnili uznávání matematiky a další vědci z celého světa, včetně dvou nositelů Nobelovy ceny. Odborníci z jiných univerzit se dokonce snažili konferenci sabotovat. Všem přednášejícím na rozvrhu poslali falešné „stornopozvánky“, hlásí American Spectator.

Ačkoli měla konference obrovský úspěch, akademický senát Bayloru odhlasoval, aby byl prezident Sloan požádán o ukončení veškerých aktivit v oblasti Intelligent Design. Sloan tedy svolal „nezávislou komisi“, která měla Dembského práci posoudit. Komise doporučila začlenit práci centra do činnosti Institutu pro víru a vzdělanost a „Intelligent Design“ jednoznačně uznala za legitimní vědeckou disciplínu. Povzbuzen touto zprávou zoselal Dembski e-mail: „Dogmatictí oponenti Intelligentního uspořádání, kteří požadovali, aby bylo centrum zavřeno, se dočkali svého Waterloo.“ Dembski řekl: „Nepo-

čítal jsem s tím, že vedení fakulty má smysl pro humor.“ Dva dny na to byl Dembski, se Sloanovým souhlasem, z pozice vedoucího centra sesazen.

Brumley, mluvčí univerzity, oznámil, že pro další pokračování Dembského práce bude na fakultě třeba „postavit mnoho mostů“. Tvář profesora Williama A. Dembského není v učebnách na Baylor University vídána tak často jako dříve. „Vládne tam velmi nepřátelské ovzduší,“ sdělil United Press International (UPI). „Navštěvuji knihovnu a používám tělocvičná zařízení, ale pracuji doma. Dostal jsem nabídky z několika křesťanských vysokých škol,“ řekl, „ale odejít by znamenalo darovat vítězství zdejším sokům. Moje smlouva s Baylorrem platí ještě čtyři roky.“

Robert Sloan, uznávaný odborník na Nový zákon, připomněl členům fakulty, jak v minulosti vědci trpěli útlakem ze strany fundamentalistických kreacionistů. „Je poněkud ironické, že dnes členové vědecké obce, jak se zdá, utlačují ostatní.“ Sloan kapituloval, ačkoli mluví Bayloru Larry Brumley říká, že „Dembského práci stále podporuje“.

Uwe Siemon-Netto, korespondent UPI pro náboženství. Komentář ke zprávám UPI z 21. 12. 2000.

Všechna práva vyhrazena.

Slovo na závěr. I když ZOD toho v posledních letech na téma kreace mnoho nového neotiskl, otázka důvěryhodnosti Bible neztratila na důležitosti. To, že kreaci nevěnujeme více pozornosti vychází ze skutečnosti, že samotné důkazy o Boží existenci a jedinečném způsobu tvoření duši člověka samy o sobě nikdy nepřesvědčí. Svrchovaně může přesvědčit jen Duch svatý, který dává oči, aby viděly, a uši, aby slyšely. Věříme, že jasno v otázkách kreace a evoluce může člověku na cestě víry pomoci, ale samo o sobě nikoho nespasí. Ať je nám vzorem a příkladem citát nositele Nobelovy ceny Ch. Townese:

„Učím-li lidi, jde mi především o to, abych je naučil, jak mají myslet, ne to, co si mají myslet.“

(Týden 21/2002)

– připravila kas –

V rámci misijní služby Odpovědi v Genesis (AiG) a prvního semináře u nás byly vydány dvě knihy

Kena Hama:

Kniha odpovědí (165 Kč)

Lež evoluce (145 Kč)

Obě dostanete na adrese:

Slovo života v Černé Hoře

telefon: 516 438 246

Pokud ještě nemáte knihu Kena Hama **Genesis a úpadek národů**, rádi vám ji za dobrovolný příspěvek na tiskový fond zašleme.

BYLA SMRT PŘED HŘÍCHEM?

Podle teistické evoluce ano, ale to odporuje základní biblické zprávě, že smrt je odplatou za hřích. Nebo snad Bůh stvořil milióny organismů jen proto, aby umíraly? Jak tedy mohla být smrt součástí Božího tvoření, odkud jsou zkameněliny zvířat nalezených v hlubokých vrstvách? Je evoluce bůh, kterého musíme uctívat? Přivede nás do nebe k bodu omega?

Je ale možné mít odvahu řešit celou věc úplně jiným způsobem a nesnažit se dát na ateistickou koncepci křesťanskou fasádu. Právým ateistům jsou takové snahy pro smích, a to právem. Evoluce jako přírodní proces běží sama

a nepotřebuje nic nadpřirozeného. Existuje jiné řešení. Bez poklonkování a nadbíhání materialistickým koncepcím. Přijetí biblické zprávy o potopě přináší řešení těchto otázek. Katastrofický scénář celosvětové potopy řeší otázku zkamenělin a datování.

Skvělým příkladem, který ukázal, jak snadno mohou vzniknout celé geologické útvary během velice krátké doby byly potvrzené během události spojené s výbuchem sopky sv. Heleny v USA v roce 1980. Podle klasických geologických koncepcí by to, co dnes vidíme, muselo trvat mnoho miliónů let. A přesto stačilo pár týdnů a byly vytvořeny vrstvy, během roku uhlí, atd... Časopis National Geographic (číslo 1, 1981) o této události přinesl podrobné informace. Dojde k přehodnocení ztrnulých a rigidních představ o dlouhých časových obdobích nutných pro tvorbu geologických vrstev? Geologická data mohou být interpretována mnoha různými způsoby podle toho, jaký filozofický koncept dotyčný vědec zastává.

Teologické rozpory teistické evoluce

Ačkoli mnozí věří v Boha, ne všichni věří v Bibli jako v Boží slovo. Obtížnost harmonizace biblického učení s evoluční koncepcí pro ně nepředstavuje žádný problém a vlastně je to ani příliš nezajímá. Bibli považují za inspirovanou knihu jen v některých částech; pokud popisuje historické události nebo se vyjadřuje k vědeckým koncepcím, je to kniha nevěrohodná. Teistická evoluce však, i kdybychom odhlédli od učení Bible, má spoustu rozporů sama v sobě. Bůh, který údajně stvořil život evolučním procesem – vývojem, nemůže být věčným, všemohoucím, vševědoucím, milosrdným, milujícím Bohem, který má smysl pro účelnost. Většina teistických evolucionistů by s tím souhlasila. Jestliže je však Bůh opravdu takový, pak je naprosto absurdní, aby použil takovou metodu tvoření, a to z následujících důvodů:

1. Evoluce protirečí Boží všemohoucnosti. Jestliže má Bůh všechnu moc, pak je schopen stvořit vesmír v pouhém okamžiku a nepotřebuje k tomu milión a miliardy let.

2. Evoluce protirečí osobnímu Bohu. Jestliže byl člověk stvořen k Božímu obrazu, pak Bůh nečekal miliardy let, aby s ním mohl vstoupit do osobního vztahu.

3. Evoluce protirečí Boží vševědouce. Evoluce popisuje ve své koncepci vyhynutí druhů, špatný design, velmi špatné plánování. Náhodné procesy jsou v protikladu vůči geniálnímu logickému plánu.

4. Evoluce protirečí Bohu, jehož podstatou je láska. Fakt evoluce je popisován na základě nálezů zkamenělin, které hovoří o katastrofách, hladu, tvrdých podmínkách, chorobách a násilné smrti. Přijatým mechanismem pro evoluci je eliminace slabých a přemnožení jedinců. Je tohle pracovní metoda milujícího Boha?

5. Evoluce protirečí Božímu smyslu pro účelnost. Jestliže účelem stvoření je spása člověka, jak teističtí evolucionisté věří, pak se zdá podivné, že by Bůh plynul miliardami let na bezcílnou evoluci dříve, než by dosáhl svého cíle.

6. Evoluce protirečí Boží milosti. Princip evoluce je založen na boji o přežití nejzdatnějších, na úkor slabších, což je odlišné od křesťanské koncepce spasení z Boží milosti na základě vírou přijaté zástupné oběti Ježíše Krista.

Tento přístup zcela opomíjí biblické pojetí hříchu a spasení. To je asi nejpodstatnější teologický závěr. Někteří teologové přijímají koncepci progresivního stvoření. V tomto pohledu se život vyvíjel po dlouhá geologická údobí a místy byl postrčen občasnými Božími zásahy správným směrem. Teistická evoluce je tedy tvoření pomocí kontinuálních procesů, které zahájil Bůh. Progresivní stvoření je koncepce, kdy Bůh nastartoval evoluci a občas jí pomohl v příznivém vývoji dalšími zásahy.

V současnosti existují dva pohledy teistických evolucionistů na to, jak interpretovat první jedenáct kapitol Bible. První nahlíží na Genesis jako na poetickou a mytickou báseň, která vznikla jako výsledek ústní tradice za patriarchů a měla za cíl vysvětlit takové problémy jako je hřích, smrt, existenci různých jazyků, atd... V tomto pohledu nelze považovat první kapitoly Bible za historicky nebo vědecky věrohodné, i když mohou obsahovat elementy pravdy. Vedle tohoto liberálního přístupu existuje druhý, který považuje první kapitoly Bible za zjednodušený popis rané historie země, který není v konfliktu s evolucí. Z nepředpokaté analýzy biblického textu ovšem ani jeden z těchto směrů nevyplývá. Nejde ani o mýtus, ani o naivní a zjednodušené vysvětlení, ale o Boží inspirované slovo jednoznačně a pravdivě hovořící o stvoření v šesti dnech, a nikoliv o dlouhém období evolučního vývoje. Jak to můžeme vědět? Je to proto, že první kapitoly Genesis nestojí izolovány od ostatních částí Bible. Genesis může být správně pochopena pouze tehdy, když je dána do souvislosti s ostatními částmi Bible a interpretována v tomto kontextu. Existuje totiž nejméně 75 odkazů na stvoření ve Starém a Novém zákoně. Ze všech těchto biblických zpráv vyplývá, že Bůh stvořil v šesti dnech nebe a zemi, člověk je Božím stvořením a stojí vůči Bohu ve vztahu stvoření-Stvořitel s odpovědností za darovaný život a z toho plynoucí poslušností. Většina biblických referencí prostě popisuje Boha jako Stvořitele. Světlo k porozumění skutečnému obsahu Genesis 1-2 nacházíme na mnoha dalších místech Bible.

♦ *Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechn jejich zástup. Jako hrází drží pohromadě mořské vody, vodstva propastí uložil v zásobnicích. Boj se Hospodina, celá země, všichni obyvatelé světa, žijte v jeho bázní! Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí. (Ž 33:6-9)*

40 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ Když ještě byly hory ponořeny, před pahorky jsem se narodila (moudrost Hospodinova). Ještě než učinil zemi a všechno kolem a první hroudy pevniny, když upevňoval nebesa, byla jsem při tom, když vymezoval obzor nad propastnou tůň, když seshora zavěšoval mračna, když sílily prameny propastné tůně, když kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, když vymezoval základy země, byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas. (Př 8:25-30)

Nový zákon jednoznačně hovoří o účasti Ježíše Krista při stvoření:

- ◆ Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. (J 1:3:10)
- ◆ Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa. (J 17:24)
- ◆ ...neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá... (Ko 1:16,17)

Délku stvořitelských dnů můžeme určit z dalších oddílů Bible:

- ◆ V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý. (Ex 20:11)

Detaily o stvoření nacházíme dále v těchto textech:

- ◆ Učinil jsi měsíc k určování času, slunce ví, kdy k západu se schýlí. (Ž 104:19)
- ◆ Učinil veliká světla, jeho milosrdenství je věčné. Slunce, aby vládlo ve dne, jeho milosrdenství je věčné. Měsíc a hvězdy, aby vládly v noci,

jeho milosrdenství je věčné.

(Ž 136:7-9)

- ◆ Toto praví Hospodin, který dává slunce za světlo ve dne, měsíc a hvězdy za světlo v noci podle svých ustanovení, který vzdouvá moře, takže jeho vlny hučí, jehož jméno je Hospodin zástupů... (Jr 31:35)
- ◆ ...větru udělil prudkost a vody odměrkou změřil, když dešti stanovil cíl a cestu bouřnému mračnu... (Jb 28:26)
- ◆ ...Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechny tyto věci.' Nebesa, vydejte krupěje shůry, ať kane z oblaků spravedlnost; nechť se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní... Zemi jsem učinil já a člověka na ní jsem stvořil. Já jsem vlastníma rukama roztáhl nebesa a veškerému jejich zástupu jsem vydal příkazy. (Iz 45:7-12)

Popis uspořádání atmosféry a obalu kolem Země před potopou:

- ◆ On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. (Jr 10:12; 51:15)
- ◆ Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzhází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí... Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, který tě vytvořil v životě matky: 'Já jsem Hospodin, já konám všechno: sám nebesa roztahuji, překlenul jsem zemi. Kdo byl se mnou? Ano, moje ruka založila zemi, má pravice nebesa rozvinula; zavolám-li na ně, stanou tady spolu. (Iz 42:5; 44:24; 48:13)

Stvoření ex nihilo – stvoření z ničeho je popsáno:

- ◆ Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. (Žd 11:3)

Stvoření a jeho udržování je popsáno:

- ◆ *Ty, Hospodine, jsi ten jediný, ty jsi učinil nebe, nebesa nebes a všechnen jejich zástup, zemi i vše, co je na ní, moře i vše, co je v nich. Sám to všechno zachovááš při životě a nebeské zástupy se ti klanějí. (Neh 9:6)*
- ◆ *On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. Když vydá hlas, shlukují se na nebi vody, přivádí mlhu od končin země, déšť provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. (Jr 51:15,16)*
- ◆ *Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. (Sk 17:24-26)*

Bůh stvořil člověka Gn 1-2:

- ◆ *Odpověděl jim: Nečetli jste, že Stvořitel od počátku muže a ženu učinil je? (Mt 19:4)*
- ◆ *Od počátku stvoření 'Bůh učinil člověka jako muže a ženu; proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo'; takže již nejsou dva, ale jeden. (Mk 10:6-8)*

Historicita Adama je popsána v následujících textech:

- ◆ *Vždyť první byl stvořen Adam a pak Eva. A nebyl to také Adam, kdo byl oklamán, ale žena byla oklamána a dopustila se přestoupení. (1Tm 2:13,14)*
- ◆ *Adam, Šét, Enóš... (1Pa 1:1)*
- ◆ *...Enóš, Šét a Adam, který byl od Boha. (L 3:38)*
- ◆ *Prorokoval také o nich Henoch, sedmý od Adama: Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých... (Ju 14)*

Adam je jmenován spolu s dalšími jednotlivci v Pavlových epištolách, kde je

porovnán první a druhý Adam (jako dva reprezentanti lidského pokolení):

- ◆ *Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít. (Ř 5:14)*
- ◆ *...jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. (1K 15:22)*
- ◆ *Jak je psáno: 'První člověk Adam se stal duší živou'– poslední Adam je však Duchem oživujícím. (1K 15,45)*

Jméno Adam je užito jednak jako označení člověka, ale také nás odkazuje k jedinci z prvních kapitol Genesis.

Je člověk ještě „k obrazu Božímu“?

Z evolučního pohledu jsme dokonale zvířata, a když ne perfektními, tak alespoň těmi, která mají momentálně navrhnout. Teistická evoluce nevěří na historickou existenci prvního člověka Adama. Věří, že evoluční procesy nakonec vedly ke vzniku lidského druhu, kterému Bůh vdechl svého ducha.

Z biblického pohledu je však člověk odlišný od ostatního stvoření. Byl totiž stvořen k obrazu Božímu. Co si pod tím máme představit? Tvůrčí myšlení, tvořivost, duchovní rozměr, schopnost ne pouze vegetativního, ale i spirituálního života. Ale platí to ještě vůbec? Teistická evoluce se neumí vypořádat s tak základním problémem, jako je Adamův pád a dědičný hřích. To je její největší slabinou, a proto v popisu reality selhává. Ale je ještě dnes člověk Božím obrazem, nebo z nás díky pádu Boží obraz zmizel? Gn 9:6 a Jk 3:9 nám dávají odpověď. Nezáleží na tom, jak vypadáme, kde jsme. Každý člověk byl stvořen k Božímu obrazu. Bible mi říká, kdo jsem, jak a proč jsem odlišný od ostatního stvoření. Je překvapivé, vzhledem k našim postojům, že Bůh stále chce mít úzký a přátelský vztah s člověkem.

Shrnutím biblických textů dostáváme obraz Boha, který ve své nekonečné síle stvořil náš svět v šesti dnech.

42 ZÁPAS O DUŠI

Proč mu to trvalo tak dlouho, ptal jsem se sám sebe. Proč v šesti dnech, a ne za pár minut? Biblická zpráva nás v Gn 1 a 2 informuje o sledu událostí.

V Genesis získáváme věrohodný obraz Boha, který ustanovil přírodní zákony, jež nyní pozorujeme a poznáváme ve vesmíru i všem živém. Hmota a energie byla povolána k existenci Božím slovem. Není tu věčně. Stejně tak podle Božího slova měl i čas svůj počátek. Boží nekonečná moudrost vtiskla hmotě i životu řád, jak jej pozorujeme a poznáváme dnes. Základní druhy živých organismů byly stvořeny s ohromnou schopností variace. Tak je nacházíme v přírodě. Člověk se nevyvinul z nějakého zvířecího předchůdce, ale byl stvořen k Božímu obrazu. Biblická zpráva je historickou pravdou, nikoli mýtem nebo ságou.

– Vladimír Král –

*Hledání počátku a cíle, str. 135-143
redakčně kráceno*

ÚVAHA NAD ČASEM

Izraelci mají nyní letopočet 5762. Ten je považován za dobu, která doposud uplynula od stvoření světa, tedy za stáří země. Takový údaj je v příkrém rozporu se stářím, jak jej uvádějí různé teorie vědeckých badatelů. Ty se dnes pohybují v rozmezí 2 až 14 miliard let. Písmo svaté v Genesis uvádí, že země byla stvořena v šesti dnech. Jak se máme s těmito rozdílnými údaji vyrovnat? Podívejme se tedy na některé informace o čase, které nám na různých místech poskytuje Písmo:

- ◆ *Já jsem byl dříve než první den. (Izaiáš 43,13)*
- ◆ *Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. (2 Petrova 3,8)*
- ◆ *V tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, kterého ustanovil dědicem všeho a skrze něho stvořil i věky. (Židům 1,2)*

- ◆ *Vykupujte čas, neboť nastaly dny zlé. (Efezským 5,16)*
- ◆ *V rukou Tvých jsou časy naše. (Žalm 31,16)*
- ◆ *Tento jest den, který učinil Hospodin, a proto veselme se v něm. (Žalm 118,24)*
- ◆ *A přísáhl skrze živého na věky věků ...že již času tam nebude. (Zjevení 10,6)*

Nyní se podívejme, co říká o čase věda, konkrétně fyzika. Podle známého klasického fyzika Newtona je čas absolutní. To znamená, že plyne nezávisle na soustavě, čas ubíhá pro všechny pozorovatele stejně. Proto dvě současné události v jedné soustavě musí být současné i v každé jiné soustavě. Není nejmenšího důvodu, aby hodiny měnily při pohybu svůj rytmus.

Na počátku svých badatelských prací, jejichž výsledkem byly speciální a obecná teorie relativity (1905) si Albert Einstein kladl otázky právě nad věcmi, které byly podle dosavadní fyziky nepochybnitelné. Jednou z takových věcí byla i ona „současnost“ událostí v soustavách pohybujících se různou rychlostí. Einstein dospěl k závěrům, že čas utíká jiným, pomalejším tempem u soustav, jejichž rychlost pohybu se blíží rychlosti světla, tj. 300 000 km/sec. Zde zpomaluje čas svůj rytmus. Když Einstein tuto teorii zveřejnil, našel jen málo zájmu a pochopení. U mnoha kolegů vyvolala nesouhlas. Jako argument proti ní byl „paradox dvojčat“. Podle něho kdyby jedno z dvojčat zůstalo na zemi a druhé nastoupilo cestu raketou, jejíž rychlost pohybu by se blížila rychlosti světla, pak by po návratu na zem bylo dvojče žijící na zemi starší než dvojče cestující velkou rychlostí. Einsteinovu teorii o zpomalení rytmu času potvrdily pokusy. Fyzik Ives provedl v roce 1938 (33 let po uveřejnění teorie relativity) pokus, kterým potvrdil Einsteina. Pokus dokázal závislost změny rytmu času na rychlosti pohybu. Ke svému pokusu použil atom vodíku, který lze považovat za přirozené hodiny

s rytmem patrným na spektrálních čarách. Ives dokázal, že atom vodíku mění rytmus v souladu s předpoklady teorie relativity. Uvědomme si, že:

- Pohyb těles rychlostí světla 300 000 km/sec je dosud nedosažitelný.
- Země se pohybuje na oběžné dráze kolem slunce rychlostí 30 km/sec t.j. 1 800 km/min a 108 000 km/hod.
- Že v Newtonově fyzice je rychlost funkcí času (vyjadřuje se v km/hod). V Einsteinově teorii dochází k obratu, kdy čas je funkcí rychlosti. Čas plyne v závislosti na rychlosti – vzájemná interakce.
- Že Einstein nevyvrátil platnost Newtonovy fyziky, ale dokázal omezenost její platnosti.
- Že Einsteinova teorie o vztahu mezi hmotou a energií byla potvrzena a využita při výrobě atomové pumy.
- Že čas je u Einsteina čtvrtým rozměrem prostoru, je vnímán jednotně časoprostor včetně hmoty, zatímco u Newtona je prostor a čas oddělen.

Byl-li tedy stvořen prostor a hmota (země) současně, pak byly stvořeny i s časem. **I čas je věc stvořená.** Písmo o tom mluvilo dříve, než k tomu dospěla věda. Ta si jde svou cestou, ale zde se k mluvě Písma přiblížila.

Zopakujme si nyní, že výše uvedené biblické texty se vztahující k času. Všimněme si rozdílu textu Zjevení Jana 10.6 mezi zněním kralickým „*času tam nebude*“ a novým překladem: „*že lhůta je u konce*“.

Text „*času tam nebude*“ mají shodně s naším kralickým textem nad hodinami v modlitebně baptistů ve Vinnici na Ukrajině. Dalo mně to podnět k přemýšlení o čase. Nový překlad jako by neuznával Boží suverenitu nad časem, jako by Bůh akceptoval, že plynutí času nemohl ovlivnit, jen určuje lhůty. On může obojí. Může způsobit, že čas vůbec nebude. Pak tedy časové argumenty o stvoření země, které mají za cíl zpochybnit informace Písma o Božím stvořitelském díle jsou Pánu Bohu k úsměvu. Tak jak o tom mluví Žalm:

- ◆ *Proč se pronárody bouří... Ten, jenž trůní v nebesích, se směje.*
(Žalm 2:1a,4a)

Ještě si všimněme, že ve Vinnici uvedený nápis „*času tam nebude*“, působí jako připomenutí krátkosti času. Jako útěcha nad rychlou pomíjivostí času. Nenechme se zneklidňovat posměchem světa. Věříme bláznovské zvěsti, protože důvěřujeme Bohu, Písmu a Jeho lásce.

– Ing. Karel H., Brno –
dopis č. 1002

KLESÁ RYCHLOST SVĚTLA?

Bude mít i Einsteinova teorie relativity omezenou platnost... ?

Rychlost světla možná není konstantní, vyvodil australský fyzik ze svých analýz záření vydávaného kvazarem ze vzdálenosti 10 miliard světelných let. To by znamenalo neplatnost Einsteinovy teorie relativity, komentoval informaci časopis Nature.

Paul Davies z Macquairovy univerzity v Sydney analyzoval záření kvazaru jednoho typu obřího hvězdám podobného vesmírného objektu, a zjistil, že konstantní vztah mezi světelnými fotony a elektrony v tomto záření neodpovídá všeobecně uznávané hodnotě. Z toho usoudil, že světlo kvazaru v průběhu doby muselo změnit rychlost. „Něco není se dvěma základními principy fyziky v pořádku. Buď neplatí, že rychlost světla je stálá, nebo že elektrický náboj elektronu se nemění,“ uvedl fyzik. Jeho univerzitní kolegové se s odvoláním na výzkumy tzv. černých děr ve vesmíru přiklánějí k názoru, že je pravděpodobnější druhá možnost. Podle nich byla před oněmi deseti miliardami let rychlost světla vyšší než současných 300 tisíc km/s.

„Světlo se zřejmě od okamžiku velkého třesku zpomaluje: a to by nabízelo vysvětlení velkým kosmickým záhadám“, uvedl Davies.

– Právo, Sobota 10. srpna 2002 –

Sedm modelů pro vztah vědy a víry

	Věda a teologie	Příroda a Písmo	Zastánci	Východiska	Námětky
1. Přírodovědecká teologie	Evidencialismus: věda poskytuje důkazy pro inteligentního stvořitele.	Konkordismus: Bible obsahuje skrytou vědu, která ji potvrzuje.	Hugh Ross, J. P. Moreland, Josh McDowell, Charles Thaxton, Morris (ICR).	Věda i Genesis jsou především historické příběhy. Bůh mezer.	Důkazy nabízí jen omezenou představu Boha. Základem pro víru se stává věda. Racionalismus.
2. Kompartmentalismus	Žádná společná půda, a tedy žádný důvod ke konfliktu.	Bible není doslovná ani historická, obsahuje duchovní pravdu, zvláště o Kristu.	Karl Barth, neoortodoxie	Veškerá přírodovědecká teologie je čistě lidská. Boha lze nalézt jedně v biblickém zjevení.	Naprostý dualismus. Ztráta jednoty pravdy může vést ke lhostejnosti vůči rozporům. Ignoruje případné souvislosti dějin přírody a Písma.
3. Pouze Bible	Teologie založená na Bibli odmítá většinu moderní vědy.	Bible je bezchybná a je základem veškeré pravdy.	Morris (ICR), Bahnsen, presupozicionalisté, teonomisté, rekonstrukcionisté	Bible je doslovně pravdivá. Z toho vychází veškeré poznání.	Lákavý, zcela deduktivní systém, ale Bůh napsal dvě knihy, ne jednu. Presupozicionalismus se stává jiným názvem pro slepý dogmatismus.
4. Pouze věda	Scientismus: věda popřela tradiční teologii.	Věda vyvrátila většinu biblické historie.	Provine, Dawkins, E. O. Wilson, Weinberg, ateisté, světeří humanisté	Věda i Genesis jsou především historické příběhy. Bůh mezer.	Scientismus je víra, kterou věda sama nevyžaduje. Její zjednodušování popírá osobní smysl v lidské zkušenosti.
5. Vědecká teologie	Tradiční teologie potřebuje dokonalit, aby byla konzistentní s moderní vědou.	Bible je kniha starověkých mýtů, ve které snad jsou skryty psychologické postřehy.	R. W. Burhoe, Teilhard de Chardin, Capra	Vědecká mysl odmítá biblické koncepty. Náboženství je zcela lidské. Divodem k optimismu je růst našeho poznání, kterým se spasíme sami.	Vysoce intelektuální, ale vede ke ztotožnění stvoření a vykoupění. Je to různorodá směs teologie a vědy se ztrátou integrity na obou stranách.
6. Komplementarismus	Dva různé pohledy na skutečnost. Oba jsou platnými zdroji poznání.	Příroda je Božím všeobecným zjevením, Bible zvláštním zjevením.	sv. Augustin, Francis Bacon, R. Bube, H. van Til, C. Hummel	Bůh je jediným stvořitelem veškeré skutečnosti. Skutečnost má více úrovní. Různé úrovně vyžadují různé popisy. Všechny se navzájem doplňují.	Maximalizuje požadavek integrace. Vyčerpávajíci, ale velmi komplikovaná logická struktura. Podporuje i skutečnou vědu, i skutečnou křesťanskou víru, aniž by je od sebe oddělovala.
7. Nová syntéza	Monismus: Radikální změna teologie i vědy do jediné skutečnosti.	Co je to Bible?	McLaine, Pagels, New Age, východní náboženství, pohané, gnostičové, křesťanská věda, scientologie	Žádné stvoření. Monismus: vše je totéž. Odmítnutí rozumu. Tajné poznání.	Fatalismus. Neřeší problém zla. Neracionální. Pavěda a pseudoteologie.

NAUČIL JSEM SE...

Jestliže si uděláte čas na přečtení následujících řádků, věřím, že budete mít optimističtější pohled do budoucnosti. Jmenované události nás skrytě ovlivňují každý den. Napsal je Andy Rooney, muž, který má dar říci několika slovy mnoho.

Naučil jsem se,

- že nejlepší učebna života je zkušenost staršího člověka, než jsem já...
- že když jsi zamilovaný, je to na Tobě vidět...
- že stačí, aby jeden člověk řekl: „Cítím se s Tebou dobře“, abych se cítil dobře i já...
- že mít dítě usínající v náručí je tím nejkrásnějším pocitem na světě...
- že být přátelský a laskavý je více než mít pravdu...
- že nikdy nemůžeš odmítnout dárek od dítěte...
- že vždy ještě zbývá možnost pomodlit se za někoho, když už nemám sílu mu pomoci jiným způsobem...
- že nezáleží, jak váženým jsi v životě. Každý potřebuje přítele, s nímž dokáže dělat i hlouposti...
- že všichni někdy potřebují držet v dlani něčí ruku a srdce, které jim rozumí...
- že malá procházka s mým otcem kolem bloku za letního večera, když jsem byl ještě malý kluk, učinila velké zázraky v okamžiku, kdy jsem dospěl...
- že život je jako role toaletního papíru. Dostaneš se dříve ke konci, čím rychleji se odvíjí...
- že bychom měli být rádi, když nám Bůh nedává vše, oč ho žádáme...
- že peníze neurčují postavení mezi lidmi...
- že právě malé denní události dělají život velkolepým...
- že pod tvrdou schránkou každé osobnosti se skrývá někdo, kdo potřebuje být oceněn a milován...
- že Pán neučinil vše v jeden den.

Což mě nutí k zamyšlení, zda bych měl já?...

- že ignorování skutečnosti nemění skutečnost jako takovou...
- že když plánuji jít společnou cestou s někým, dávám mu současně možnost, aby mi ubližoval...
- že láska, ne čas, zhojí všechny rány...
- že nelehčí cesta vyrůst jako osobnost je obklopit se lidmi chytřejšími než jsem já...
- že každý, koho potkáš, si zaslouží být pozdraven s úsměvem...
- že není nic sladšího než odpočinek s dětmi a cítit jejich dech na tváři...
- že nikdo není dokonalý, dokud se do něj nezamiluješ...
- že život je tvrdý, ale já jsem tvrdší...
- že šance nejsou nikdy ztraceny..., tu, kterou propásneš, dostane někdo jiný...
- že jestliže jsi naplněn trpkostí, štěstí zakotví někde jinde...
- že bych si přál říci ještě jednou otci, jak ho mám rád, předtím než odešel...
- že každý by měl svoje slova udržovat jemná a něžná, protože zítra se k němu mohou vrátit...
- že úsměv je nejlevnější způsob, jak zlepšit svůj vzhled...
- že si nemohu vybrat, jak se cítím, ale mohu si vybrat, co s tím udělám...
- že když můj nově narozený vnuk svírá můj prst ve své pěsti, jsem zblázněný do života...
- že každý by chtěl žít na vrcholu, ale všechno štěstí a růst se uskutečňuje při cestě tam...
- že nejlepší je dávat rady jen ve dvou případech: pokud jsi o ně požádán, nebo v nebezpečí ohrožení života...
- že čím méně času musím strávit prací, tím více věcí udělám...
- Ukažte svým blízkým, jak Vám na nich záleží. Přejí pohodu a lásku.
– *Mezinárodní týden přátelství –
Internetový folklór*

NAPSALI JSTE NÁM

✉ Milí Pavle a Kláro Steigerovi, chtěla bych pozdravit všechny spoluvůrce a zároveň čtenáře ZODu. Mám doma časopis Zápas o duši od č. 18. Poslední čísla čtu úplně celá. Je to opravdu skvělý časopis. Proč ho nazýváte skvělým? Myslím si, že je důležité, aby lidé četli něco, o čem mohou přemýšlet a zároveň měli možnost vyjádřit písemně svoji reakci, která je zpětně otištěna. Já si pak mohu lépe uvědomit souvislosti a různé pohledy na věc. Je dobře, že píšete i negativní kritiku na články. Je určitě lepší, než žádná, nebo než když čtenáři vše vnímali jako 100% pozitivní a pravdivé. To by byla jen známka toho, že už jako většina lidí dnes, o člancích vůbec nepřemýšlí.

Ono je stále větší privilegium patřit mezi čtenáře ZODu a ty, kdo jej z Boží milosti můžeme dostávat. A já jsem opravdu vděčná, že mohu zůstat mezi těmi, kdo mohou ZOD odebrat dál. Vy, Steigerovi, kteří utváříte hlavní obsah a my čtenáři, určitě hledáme pravdu a málokterý časopis se zabývá tak aktuálními otázkami dnešní doby jako právě ZOD...

– Helena G., Teplice, dopis č. 1702 –

✉ Milí Steigrovi, používám tohoto zaběhnutého oslovení z časopisu Zápas o duši a zdravím Vás pokojem Božím z Valašska. Váš časopis odebíráme s manželem už pár let a neradi bychom o něj přišli. Až teprve tento týden jsme si všimli v lednovém čísle vašeho upozornění ohledně úsporných opatření.

Patřili jsme mezi ty tzv. „neplaticí diváky“. Já jsem na mateřské dovolené, manžel byl dlouho bez práce, potom nastoupil k firmě, kde zadržovali výplaty a jenom nám dlužili 42 000,- Kč. Bylo to velmi těžké období. Potom byl zase bez práce a teď žijeme z 6 000,- příjmu. Hlad jsme nikdy neměli, ani nemáme. Pán se o nás na poušti staral, padala mana, občas i křepelky, ale každá

koruna navíc vydaná byla moc poznat. Prosíme Vás tímto o znovuoobnovení zasílání ZOD. Ne vždy všemu rozumíme, ne vždy se vším souhlasíme, ale řídíme se radou a posuzujeme Písmem. Přejeme Vám Boží moudrost a pozehnání do další práce.

– S úctou J. S. –

✉ ...archiv rozhlasových příspěvků je hodně dobrá věc. Poslouchal jsem kdysi Trans World Rádio, ale teď nemám možnost dobrého příjmu a pravidelný denní cyklus. Na internetu v real audiu je to skvělé řešení. Fandím tomu moc a budu to rád využívat.

– MUDr. Vojtěch H. –

Denně máme na internetu kolem stovky návštěv nejen od nás, ale i ze zahraničí. <http://www.hcjb.cz>

✉ Vážená redakce, Váš časopis pročítám a archivuji již řadu let. Po smrti strýce mi posíláte časopis na novou adresu a jelikož jsem učitelka, moc mi pomáhá při práci s dětmi. Omlouvám se za to, že jsem se s Vámi prozatím nikterak nekontaktovala, ale časopis je opravdu pozoruhodný. Rovněž dlouholetá korespondence s Helenkou v Ekvádoru je inspirativní. Nyní jsem získala nového čtenáře. Doučuji češtinu mladého muže – Roma, jenž, ač katolík, nachází v časopise posilu pro svoji budoucí činnost. Rozhodl se dle své víry pro službu Pánu jako kněz, ovšem musí si značně náročně doplnit svoje nejen základní, ale i střední vzdělání a připravit se na studium teolog. fakulty. Jeho finance jsou skrovné, je ale velice houževnatý. Předala jsem mu již spoustu časopisů z let minulých. Velice se mu líbila také kniha Zápas o duši, čerpá z ní hlavně při své charitativní práci hlavně s dětmi... Často spolu časopis probíráme. Moc Vás proto prosím, můžete-li, pošlete mi časopis i nadále, velice by mne mrzelo, kdybych byla vyřazena. Děkuji za pochopení, Vaše čtenářka

– Iva S., Brno, dopis č. 1678 –

✉ Vážený bratře a sestro
v Kristu Ježíši,

na začátku svého dalšího listu Vám děkuji za zaslání dalšího čtvrtletníku ZOD. Děkuji také Pánu Bohu za Vás a Vaši bohumilnou činnost. Jak prostřednictvím Vás mi Pán Ježíš Kristus ve mně přeházel myšlenky a co všechno se mi rozjasnilo, nebudu ani rozepisovat, protože by to bylo na román. Všechno do sebe nádherně zapadá díky ZODu a daleko lépe se orientuji v Písmu a především jsem konečně pochopil, že to není žádná moje zásluha nebo moje přičinění, ale že se mi dostalo Boží milosti. Také věřím, že s Boží pomocí se již nikomu nepodaří mé myšlenky zviklat. Mrzí mě jenom, že ještě nejsem pokřtěn ponořením do vody, jak o tom hovoří sám Pán Ježíš Kristus. Mám také nesmírnou radost, kolik toho mohu vysvětlit ve věznici spoluvězňům, což abych pravdu řekl, není vůbec lehké. Všemohoucí určitě moc dobře věděl, že ve věznici jsou ty nejlepší podmínky, jak mi zjevit svoji svrchovanost, proto mne nechal znovu nastoupit na zbytek trestu, i když jsem nic nového neprovedl. Dnes Mu za to děkuji, protože jak je psáno v Bibli, v Ř 8:28, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle Jeho rozhodnutí. Přesto už bych byl rád venku, proto jsem podal žádost o podmíněné propuštění pro zbytek trestu 10 měsíců ze 42 měsíců, které jsem měl. Nejsem si jist, jestli se tím nebudu rouhat, když Vás poprosím o modlitbu za mé podmíněné propuštění. Vždyť je psáno, že shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj Otec nebeský jim to učiní. (Mat. 18:19). I když si doma myslí, že jsem se ve věznici s vírou a mým povoláním do služby zbláznil, přesto se na celou svou rodinu moc těším, abych také jim mohl trpělivě vysvětlovat, co a kdo je Pravda. To, že jsem pro mnohé bláznem, mne ještě víc utvrzuje o pravdě Božího slova a Božím vyvolení. Posílám zatím jen příspěvek v podobě 6

kusů známek, protože teď jsem ve věznici zaměstnán jen brigádně, bez nároku na finanční odměnu. Jakkmile to bude možné, ihned přispěji i finanční hotovostí. To, co pro mne udělal Vámi vydávaný čtvrtletník, se nedá zaplatit penězi, ale bez peněz by zase nebylo možné, aby něco tak věroučného vycházelo. Ještě jednou děkuji a loučím se s pozdravem,

– Lubomír H., Kuřim, dopis č. 1676 –

✉ Vážení a milí přátelé v Pánu, ...časopis ZOD dostávám pravidelně a v pořádku od r. 1996. Čtu jej poctivě a pečlivě. Děkuji všem, kdo se podílí na jeho tvorbě. Všechny časopisy mám od r. 1996 uschovány a nevyhazují je. Jste snad jediným kvalitním časopisem v současné době (s biblickým obsahem a tematikou), který se dá odebírat. Jinak je to pustina! ...sděluji vám, že jsem poslal dobrovolný příspěvek na vydávání časopisu... Závěrem chci zdůraznit, že chci zůstat i nadále pravidelným čtenářem časopisu ZOD. Prosím, nevyražujte mne z vašeho seznamu. Přeji a zároveň se modlím, abyste i nadále připravovali pro čtenáře a posluchače kvalitní a hutný biblický program. Děkuji všem ve vysílání i v redakci. S přáním Boží lásky a požehnání – zůstávám s vámi.

Váš čtenář a posluchač,

– Jiří P., Brno –

✉ Vážení,
děkujeme Vám za přízeň, kterou nám projevujete zasláním Vašeho časopisu Zápas o duši. Potěší nás, když časopis dostaneme a rádi jej čteme. Výtisky, které posíláte navíc, předáváme dál. ...Děkujeme ještě jednou. Se srdečným pozdravem

Antonín a Libuše S.

– dopis č. 1677 –

✉ Pozdrav ve Švédsku – Kisa.
Těžko je zde slyšet vysílání, ale čtu internet.

– J.L. pohlednice č. 1681 –

Objednávky časopisu, knih, nahrávek a případné připomínky adresujte na <zod@hcjb.cz> nebo:

Distribuce CZ

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 69 - Břevnov

Distribúcia SK

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

HCJB
WORLD
RADIO

HCJB - denně z Ekvádoru, od 31.03. 2002 do 26.10. 2002

RÁNO: 6:30 - 7:00 SEČ, tj. 4:30 - 5:00 UTC: **11 830 kHz - v pásmu 25 m.**

VEČER: v 21:30 - 22:00 SEČ, tj. 19:30 - 20:00 UTC:

17 795 kHz a 21 470 kHz v pásmech 16 a 13 m.

TWR - Český rozhlas Plzeň v sobotu 7:00 - 8:00 a 21:00 - 22:00

(FM): 91,0 Karlovy Vary; 95,8 Železná Ruda; 100,8 Cheb; 102,4 Klatovy;
103,4 Jáchymov; 105,3 Domažlice; Plzeň 106,7 91,0; (AM) 558,0 Tachov

TWR - Proglas Po-Pá 9:15 - 9:30; Ne 7:45 - 8:00; So 7:15 - 8:30

Po-Pá 21:00-21:30; (FM): **(Brno 107,5 Hostýn 90,6 Praděd 93,3 Ještěd 97,9)**

Internetové vysílání HCJB a web - <http://www.hcjb.cz>

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství

ZOD - Zápas o duši; HCJB - World Radio

Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 69

Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 69

Jednatel Klára Steiger, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 69

Tiskne RINGIER PRINT s.r.o., Novinářská 1254 / 7

Ostrava 1, Mariánské Hory a Hulváky

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**